STRIGĂTUL DISPERĂRII

(Der Notschrei)

Jeffersonville, Indiana, SUA

1 septembrie 1963 (seara)

Noi rămînem în picioare şi ne aplecăm capetele pentru rugăciune.

Doamne Isuse, noi credem, pentru că Tu ai spus, ca noi să credem. Noi Îţi mulţumim şi Te lăudăm pentru ceea ce am auzit şi am văzut deja, în care este ancorată credinţa noastră. Noi Îţi mulţumim şi pentru prilejul, de a veni aici ca să slujim celor, care au nevoie de ajutor. Noi Te rugăm, o Doamne, conform făgăduinţei Tale să Te gîndeşti în seara aceasta la doleanţele noastre. Noi Te rugăm în Numele lui Isus. Amin.

Noi sîntem foarte bucuroşi pentru prioritatea aceasta, că putem fi în seara aceasta din nou aici, ca să vestim Evanghelia lui Isus Hristos Cel înviat. Eu am întîrziat puţin, pentru că nişte oameni din Michigan au venit cu un caz urgent. Domnul a făcut imediat ceva minunat pentru noi. EL ştie toate lucrurile şi ne arată, ceea ce trebuie să ştim. Voi nici nu trebuie să I le spuneţi. EL ştie întotdeauna, ce trebuie făcut. Noi sîntem aşa de mulţumitori pentru aceasta. Oamenii au fost toată ziua pe drum, pentru a ajunge aici. Noi sîntem foarte mulţumitori pentru totul.

Să nu uitaţi serviciile divine pentru săptămîna viitoare. Miercuri seara, duminică dimineaţa şi duminică seara. Dacă locuiţi în împrejurime, am fi bucuroşi, să vă avem în mijlocul nostru.

Rugaţi-vă pentru mine, în timp ce sînt pe drum înspre alte localităţi. Eu sper, că voi fi în curînd iarăşi aici. Eu doresc să vă mulţumesc tuturor pentru dovezile de dragoste şi nu voi uita, ceea ce aţi făcut pentru mine. Un frate din Georgia, din comunitatea de acolo, mi-a dăruit un costum nou. Este atît de minunat. Eu doresc să le mulţumesc şi celor din Kentucky, care au fost în ultima săptămînă împreună cu mine, pentru că şi acolo, a făcut Domnul lucruri mari. Noi am văzut mîna Lui puternică. Eu sper să vă văd din nou, în drum spre adunarea din New York. Acolo voi vorbi din data de 12 noiembrie în comunitatea fratelui Vick. Cîteva zile mai devreme vom fi aici. Apoi ne întoarcem din nou cu fratele Moore, pe drumul spre Shreveport, La. Asta va fi în săptămîna de mulţumire a roadelor. A fost dat de cunoscut. După sărbătorile de iarnă, sperăm să fim cu prietenii noştri din sud, şi în ianuarie în Phoenix. Noi aşteptăm programarea adunărilor din ţările de peste ocean. Ei încearcă acum să programeze un tur mondial, iar fratele Borders corespondează în sensul acesta. Noi trebuie doar să aşteptăm, şi să vedem dacă se va realiza.

Acolo se strîng cîteodată mulţimi, care nu au loc în nici o clădire. Adunările trebuie ţinute, în astfel de cazuri, sub cerul liber, pentru că la o singură adunare se strîng pînă la 500 000 de oameni. Acesta nu este un număr total de la mai multe adunări, ci de la *u n a* singură. Voi ştiţi, că de obicei, evangheliştii numără oamenii care au venit în şase săptămîni la adunările lor, dar noi am dat numărul de oameni, care au fost prezenţi într-o singură zi. De multe ori nu este posibil, de a creea posibilităţi de şedere. Ei se aşează pur şi simplu pe jos. De aceea trebuie să alegem anotimpul potrivit, în care nu plouă cu găleata. Eu am văzut oameni frumos îmbrăcaţi, care au şezut toată ziua în ploaie, femeilor le curgea apa prin păr. Dar ele şedeau acolo, în timp ce tuna şi fulgera, cu vînt puternic şi ploaie. Ei se spijineau unii de alţii şi au rezistat pînă cînd ne-am rugat pentru ei. Voi ştiţi că, Dumnezeu respectă o astfel de credinţă.

Voi trebuie să faceţi ceva, prin care Dumnezeu este onorat. Voi Îi arătaţi această onoare. Oamenii cărora le cade totul aşa uşor, nu ştiu să preţuiască cele primite. Darul este liber, aşa este, dar voi trebuie să-l primiţi cu mulţumire. Aşa cum spune un proverb: „Dacă cineva este născut cu linguriţa de argint, nu o preţuieşte.“ Dar dacă trebuie să lucreze din greu pentru ceva, atunci ştie să preţuiască valoarea.

Eu doresc ca să înregistraţi asta pe bandă. Mesajul de azi dimineaţă a fost apogeul slujbei mele.

Într-o zi vă voi spune, cum am ajuns de fapt la predica 'Semnul'. Eu ştiu că deja de luni de zile am văzut construcția pentru această predică. Totul se mişcase înspre această țintă. A fost încununarea întregului. Eu sînt sigur, şi sper că ați înțeles şi voi, ce înseamnă, semnul. Semnul este un anunț, că sîngele a fost aplicat iar prețul cerut de Dumnezeu a fost plătit, prin vărsarea sîngelui lui Isus. EL a vărsat sîngele Lui. Din viața Lui a venit Duhul Sfînt. Dacă sîngele a făcut lucrarea în voi, atunci vine Duhul Sfînt peste voi ca semn, că prețul a fost plătit pentru voi, şi Dumnezeu va acceptat. Gîndiți-vă că acesta este un semn de recunoaştere.

Există foarte mulți oameni, care nici nu ştiu, ce înseamnă acest semn. De aceea trebuie să prezint în aşa fel, încît fiecare pentru care este destinat, să înțeleagă. Este exact aşa cum predicăm noi mîntuirea pentru toți, deşi noi ştim că nu toți o vor primi. Tot aşa noi predicăm tuturor oamenilor vindecarea divină, deşi noi ştim, că nu toți vor fi vindecați. Vedeți, Isus a venit, ca să-i răscumpere pe acei, care erau scrişi în cartea răscumpărării înaintea întemeierii pămîntului. EL a venit ca să-i salveze. Dar nu ştim cine sînt aceia. Noi o predicăm tuturor, iar cel ce crede, pentru acela este destinat. Dar nimeni nu poate veni la El, numai dacă îl cheamă Dumnezeu. Asta este adevărat. Există mulți oameni, care nu vor fi salvați. Noi ştim asta. Înainte de întemeierea lumii, Dumnezeu ştia, că ei nu vor fi salvați. Sînt mulți, care nu vor fi vindecați ei nu pot s-o cuprindă. Ei nu ştiu, cum se întîmplă. Dar totuşi mulți oameni sînt vindecați. În predica noastră o prezentăm tuturor, dar noi nu ştim, care sînt acei, care beneficiază de aceasta. Dar vindecarea este pentru toți acei, care o cuprind prin credință. Acelaşi lucru se potriveşte şi pentru semn.

S-a vorbit de multe ori despre acest semn distinctiv, dar acum semnul devine de cunoscut. Lutheranii l-au văzut în legătură cu primirea Cuvîntului şi a lui Hristos ca Mîntuitor personal. Metodiştii spuneau: „Dacă vă bucurați şi puteți tresălta, atunci îl aveți.“ Penticostalii spun: „Vorbiți în limbi, atunci îl aveți.“ Dar noi vedem, că toate acestea nu sînt suficiente. Semnul este dovada. Asta înseamnă: voi sînteți uniți cu Hristos. Vedeți, este Duhul Sfînt, viața Lui în voi EL trăieşte viața Lui prin voi. Este pentru cei bogați şi pentru cei săraci; pentru toți care vor să-L accepte.

Să nu uitați, ce se înțelege prin acest semn. Dacă de exemplu, vreți să călătoriți dintr-un oraş în altul, atunci trebuie să plătiți un preț oarecare pentru călătorie. Pentru aceasta primiți un bilet, care vă serveşte ca semn şi vă dă dreptul, de a folosi trenul pînă la locul de destinație.

Atunci, sîngele a fost semnul. El trebuia aplicat literal pe uşiori. Era sîngele unui miel, dar viața a ieşit din sînge. Nu putea să se întoarcă pe credincios, pentru că venea de la un animal. Aceasta vorbea însă despre faptul, că cineva va veni. Jertfa desăvîrşită, prin care noi vom primi o conştiință curată. Numai Judecătorul, Dumnezeul cerului, putea să fie această Jertfă desăvîrşită. EL preluase locul Judecătorului, a Juratului şi a Avocatului. EL devenise Jertfa; viața lui Dumnezeu L-a părăsit, de aceea spune Cuvîntul: „EU le dau viața veşnică.“ În limba greacă cuvîntul „Zoe“ înseamnă „viața lui Dumnezeu“. EU le dau „Zoe“, viața Mea proprie. Dumnezeu şi Hristos este Una. Viața, care era în Hristos, este Duhul Sfînt. Nu o a treia persoană, ci aceaşi persoană în chipul Duhului Sfînt vine peste voi ca însemnul, că viața voastră şi călătoria voastră este plătită. Voi ați fost acceptați. Vouă vi se îngăduie călătoria, numai dacă puteți să arătați dovada. Intrarea nu vi se aprobă numai atunci cînd ați adus semnul ca dovadă, că călătoria voastră a fost plătită. Acum arătați, că sîngele a fost vărsat şi ce efect a avut în viața voastră. Prețul pentru voi a fost plătit. Voi aveți dovada, că sîngele şi-a găsit atribuțiunea la voi. Voi ați fost acceptați. Înțelegeți acum?

Acum, nu există nici o dovadă stabilită. Voi vă gîndiți acum şi vă întrebați (îmi este arătat): „Frate Branham, prin ce să recunoaştem?“ Vedeți însă, ce ați fost şi ce sînteți acum. Prin aceasta o puteți afla. Ce ați fost voi, înainte ca semnul să fie aplicat, şi ce sînteți după? Care au fost înainte dorințele voastre şi care sînt acum? Prin aceasta ştiți, dacă semnul a fost aplicat sau nu. Toate celelalte binecuvîntări vă sînt date în mod automat. Nu este aşa, cum se spune sau se crede: „Vorbirea în limbi este dovada.“ Dacă cumpără cineva o pereche de pantofi, înseamnă că şi limba face parte din încălțăminte. Acelaşi lucru este cu semnul. Hristos este semnul, însă vorbirea în limbi, scoaterea de

draci, şi toate celelalte lucruri, predicarea şi ce mai este, fac parte şi sînt dovezi, asta este adevărat. Dar nu sînt acelaşi lucru, ci este vorba de daruri.

Dacă voi îmi spuneți: „Eu te vreau pe tine, frate Branham“, iar eu v-aş da un dar, nu înseamnă că eu m-am dăruit, ci v-am dat darul meu. Vorbirea în limbi este un dar al Duhului Sfînt, nu însuşi Duhul Sfînt, ci un dar. Satana poate să imite fiecare din aceste lucruri, dar el nu poate fi niciodată Duhul Sfînt. Darurile le poate imita. Duhul Sfînt este un însemn şi arată că sîngele şi-a isprăvit efectul. „EL urmează sîngele“, aşa ni se relatează în Biblie. În aceasta a constat sensul venirii Sale. Aceasta a fost înşiruirea în fiecare epocă. EL s-a îngrijit, ca în fiecare epocă să apară ceva, dar fără noi nu se putea ajunge la desăvîrşire. Întreaga plinătate a Duhului Sfînt vine acum peste Biserică, timp în care Dumnezeu se va descoperi în acelaşi fel într-un trup omenesc, aşa cum a făcut-o El înainte de arderea Sodomei şi Gomorei. EL s-a arătat atunci lui Avraam.

Tot ce nu s-a împlinit în epoca Bisericilor, o isprăveşte El acum. Înapoi la Cuvînt, pentru că toate acele şi aceste mesaje trebuie să descopere contextele întregului Cuvînt. Prin deschiderea celor şapte peceți în zilele de pe urmă, trebuiau ca toate capetele rămase să fie cuprinse în trupul Miresei. Toți acei, care au trăit înainte, nu puteau să ajungă la desăvîrşire, pînă ce Biserica Mireasă nu este adăugată în aceste zile. Vom fi luați apoi împreună în sus.

Semnul, Isus Hristos Duhul Sfînt este printre noi. Asta ar trebui să prețuim foarte mult. Noi nu ne putem smeri suficient. Dacă ne scoatem încălțămintea şi cădem pe genunchi, nu este suficient; viața noastră trebuie s-o dovedească, prin care roada Duhului este descoperită. Roada Duhului este dragoste, bucurie, pace … (Galateni 5, 22-23).

Gîndiți-vă la dimineața de astăzi Pregătirea. Mai întîi a venit mesagerul cu mesajul. Apoi El a trimis stîlpul de foc ca confirmare şi mîngîiere. Ei ştiau, că corespunde totul. Ei puteau fi în pace. Şi noi avem pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Hristos. În seara aceasta ne vom ruga pentru bolnavi, şi după cum ştiu, după aceea va avea loc cina Domnului. Noi dorim, ca să rămîneți aici la cină, şi voi încerca, ca să nu ocup mai mult decît patruzeci de minute. Mîine este 'ziua muncii', astfel puteți să vă odihniți. Eu am spus doar, care este planificarea mea, ca să închei cît mai repede, dar eu doresc, ca să fiți siguri, că vom lăsa totul în seama lui Dumnezeu.

Azi dimineață, predica a ținut aproximativ trei ore, dar eu nu sînt deseori aici. Eu începusem această temă şi nu o puteam lăsa pentru seara aceasta, pentru că era prea puternică. Eu nu ştiu, dacă oamenii au înțeles-o. Eu sper, ca ei s-o înțeleagă pretutindeni. Eu sper că înregistrările sînt bune; pentru ca acestea să ajungă pretutindeni. Eu cred, că predica a fost determinată absolut de Dumnezeu, cu însărcinare directă, ca şi deschiderea celor şapte peceți. A fost Cuvîntul lui Dumnezeu. Eu v-am spus despre mesajul, pe care vroiam să-l predic acesta a fost mesajul. Acesta trebuia să urmeze celor şapte peceți.

Acum fiți atenți, ce se petrece după deschiderea celor şapte peceți: unirea oamenilor, semne unite; lumina roşie luminează în zilele din urmă. Femeile se fac tot mai frumoase, şi ce fac bărbații? Apoi vedem semnele Duhului Sfînt, care se petrec în legătură cu aceste mesaje. Ultimul mesaj a fost apogeul, de la cele şapte peceți încoace. În acest cuvînt ”Semnul“ este cuprins totul. Noi vrem să ne cercetăm personal dacă sîntem în credință. Domnul să vă binecuvînteze.

În seara aceasta am întrebat, pentru cîte persoane ne-am rugat în ultima duminică, care au fost vindecați, şi practic toți au ridicat mîna. O femeie pe nume Peckenpaugh din Chicago, a adus un băiat mic la rugăciune. Medicii nu au putut nici măcar să constate, care este boala lui. Plămînii lui erau aşa de bolnavi, încît el nu putea să mai meargă la şcoală. El se afla într-o stare foarte, foarte gravă. Imediat după mesaj, Duhul Sfînt i-a vorbit băiatului, l-a numit pe nume şi i-a spus starea lui, vestindu-i vindecarea lui. Mama lui l-a dus apoi la medic, iar acesta i-a spus, că băiatul ar fi primit o pereche nouă de plămîni. Părinții lui ne-au telefonat şi au transmis această lucrare pentru întreaga adunare.

Dumnezeu, Creatorul, poate să creeze şi plămîni noi. Eu cred cu adevărat, că noi stăm în fața unor evenimente puternice, cum nu le-a văzut lumea pînă acum. Dar numai cui i se descoperă, poate

s-o ştie, pentru că totul este aşa de simplu. Vedeți, ceea ce numesc oamenii a fi puternic, Dumnezeu numeşte a fi redus, iar ceea ce numesc oamenii o nebunie, Dumnezeu numeşte a fi puternic. Fiți deci atenți, totul va fi atît de simplu. Să nu pierdeți momentul! Voi ați pierde momentul potrivit, dacă nu ați avea semnul, prin care puteți cerceta totul.

Cine ar putea înțelege vreodată textul biblic, că munții şi dealurile vor sălta de bucurie şi că pomii vor bate din palme (Isaia 55, 12)? Dar Ioan, proorocul, s-a ridicat în pustie, aşa cum proorocise Isaia cu 712 ani înainte. El purta o manta din păr de cămilă, nu avea nici un amvon, la care ar fi putut predica şi a fost respins de toate comunitățile existente; el s-a dus la Iordan şi a strigat: „Pocăiți-vă!“ El le-a spus oamenilor: „Voi, pui de năpîrci!“ El a exprimat, ceea ce a spus Dumnezeu. Dar aşa cum este scris, munții şi dealurile au săltat de bucurie. Cei smeriți au văzut-o şi erau bucuroşi. Cum puteau ei s-o înțeleagă? Prin faptul că toate proorociile, care au fost spuse despre Mesia de la început, şi-au găsit împlinirea. EL a venit ca Salvator. Toate jertfele şi toți proorocii au arătat înspre El. Dar totuşi după ce venise, El a fost respins de mulți ca fiind un copil nelegitim; pentru că Maria şi Iosif nu erau încă căsătoriți, cînd Maria era în aşteptarea copilului. EL a fost născut într-un grajd, aşa cum spune Biblia. În zilele acelea, ca grajd era folosită o săpătură într-o stîncă.

Eu am văzut asta undeva în Arizona, unde un grajd consta dintr-o stîncă săpată. Într-un astfel de mod simplu a fost născut Isus, înfăşurat în scutece şi culcat în iesle.

Mai tîrziu, El l-a ajutat pe tatăl Său în atelierul de tîmplărie. Se punea întrebarea: „Cum poate fi acesta Iehova?“ Dar El era Acela. EL părea deosebit pentru oameni. Deja ca copil, El i-a pus pe preoții templului în uimire prin cunoaşterea Cuvîntului. De ce? EL era Cuvîntul, şi El nu a scris niciodată vreo carte. Ceea ce a scris El pe nisip, cînd o femeie a fost prinsă în curvie, desigur că a fost din nou şters. EL nu trebuia să scrie nimic, pentru că El era Cuvîntul. EL trăia Cuvîntul. EL spunea: „Dacă nu fac lucrările Tatălui Meu, să nu Mă credeți; dar dacă fac exact, ceea ce spune Cuvîntul, atunci să Mă credeți, căci Eu sînt Cuvîntul.“ Prin aceasta El a vrut să spună, că El era Cuvîntul.

Pregătiți-vă acum pentru serviciul de vindecare şi pentru cina Domnului. Noi ne bucurăm că vă vedem în mijlocul nostru. Dacă nu puteți rămîne pînă la sfîrşit, simțiți-vă liberi, de a pleca mai devreme. Să nu uitați să vă rugați pentru mine şi pentru soția mea. Ea este cea mai iubitoare soție din întreaga lume. Rugați-vă şi pentru copii mei. Eu îi pretind pe toți pentru Domnul Isus. Rebeca este acum în pubertate, prin aceasta trebuie să treacă toți. Ea este o fată bună, eu îi mulțumesc Domnului pentru aceasta. Ea nu fumează, nu bea, nu umblă de acolo încolo; dar ea este chiar la vîrsta aceea fără grijuri. Ea doreşte întotdeauna să vină la serviciul divin; totuşi cînd vine, ea rămîne în spate de tot şi mestecă gumă sau merge în spațiul secundar. Eu doresc, ca ea să îl trăiască pe Dumnezeu şi să fie umplută cu Duhul sfînt. Acelaşi lucru îl doresc şi pentru fiul meu Iosif. Eu cred, că într-o zi, cînd nu mă voi mai putea urca la amvon, îi voi da lui Biblia mea cea veche şi îi voi spune: „Iosife, să rămîi cu Cuvîntul, fiul meu.“ Atunci sînt pregătit, să plec în sus, şi doresc numai să aud vîntul fluierînd, să privesc în sus, să vă fac cu mîna şi să plec.

Să ne rugăm:

O Doamne şi Tată, viața noastră întreagă constă numai: ca Tu să fi în noi şi noi în Tine, Doamne. În mijlocul nostru sînt unii, care posedă însemnul, despre care am vorbit. Ei posedă însemnul, şi totuşi ei sînt bolnavi. În seara aceasta voi vorbi în aşa fel încît ei să fie încurajați, şi să primească drepturile lor de la Dumnezeu. Ei au dreptul, de a-l birui pe satana. El este deja biruit, el îi trişează doar. Eu îi pretind, Tată. Ajută-mă acum, să vorbesc Cuvîntul. Vorbeşte Tu prin mine, Doamne, prin aceste citate puține din Scriptură, pe care le-am notat. Eu mă rog, ca Tu să mă ajuți, Doamne. Introdu-i în Cuvînt şi dăruieşte-le credință spre slava lui Dumnezeu. Eu mă rog în Numele lui Isus. Amin.

Tema mea din seara aceasta este: „Strigătul disperării.“

Vă rog să deschideți Biblia împreună cu mine. Noi citim din Ieremia 29, de la versetul 10 pînă la 14:

„Dar iată ce zice Domnul: 'De îndată ce vor trece şaptezeci de ani ai Babilonului, Îmi voi

aduce aminte de voi, şi voi împlini faţă de voi făgăduinţa Mea cea bună, aducîndu-vă înapoi la locul acesta. Căci Eu ştiu gîndurile, pe care le am cu privire la voi, zice Domnul, gînduri de pace şi nu de nenorocire, ca să vă dau un viitor şi o nădejde. Voi Mă veţi chema, şi veţi pleca; Mă veţi ruga şi vă voi asculta. Mă veţi căuta, şi Mă veţi găsi, dacă Mă veţi căuta cu toată inima. Mă voi lăsa să fiu găsit de voi, zice Domnul, şi voi aduce înapoi pe prinşii voştri de război; vă voi strînge din toate neamurile şi din toate locurile, în care v-am izgonit, zice Domnul, şi vă voi aduce înapoi în locul unde v-am dus în robie.'"

Noi mai citim încă din Luca 16 vers. 16:

„Legea şi proorocii au ţinut pînă la Ioan; de atunci încoace, Evanghelia Împărăţiei lui Dumnezeu se propovăduieşte: şi fiecare, ca să intre în ea, dă năvală."

Nu se intră uşor, ci se intră cu năvală. „Cine Mă caută din toată inima, Mă voi lăsa găsit." EL făgăduise că va readuce după şaptezeci de ani poporul împrăştiat, din nou la Ierusalim, unde au fost mai înainte. EL a făcut, ceea ce a făgăduit.

Acum vom vorbi cîteva minute despre noţiunea „Strigătul disperării". De obicei este necesară o stare de disperare pentru a ne aduce în deznădejde. De fapt este rău, că trebuie să fie aşa. Dar noi, oamenii, pricepem totul prea încet, încît este nevoie de o situaţie disperată. Dacă se întîmplă ceva, ei încep să acţioneze. Ei sînt aruncaţi într-o stare disperată, dar numai în starea aceasta este arătată şi descoperită realitatea, ceea ce sînteţi cu adevărat. În starea de disperare se vede, cum sînteţi construiţi. Tot ce este bun în voi, apare la suprafaţă. De exemplu, cînd se apropie ceasul morţii, oamenii aduc la suprafaţă ceea ce au păstrat mult timp tainic în inima lor. Deznădejdea îi aduce în mişcare. În această deznădejde, ei mărturisesc. Ei încearcă să aducă lucruri în ordine şi se roagă de alţii: „Du-te acolo … fă cutare … " Totul se întîmplă în deznădejde. De fapt ei ar fi trebuit s-o facă mai devreme şi nu să aştepte pînă vine ceasul disperării. Atunci se spune: „Vei face asta sau alta pentru mine?" Necazul aduce deznădejde. Dar noi ar trebui să rînduim totul dinainte.

Astăzi sărbătorim cina, care în vechime a fost simbolizată prin serbarea pascală. Cina pascală a fost mîncată într-o stare de necesitate, într-o efervescenţă interioară. Voi puteţi să citiţi asta în Exod 12, de la vers. 11:

„Cînd îl veţi mînca, să aveţi mijlocul încins, încălţămintele în picioare şi toiagul în mînă; şi să-l mîncaţi în grabă; căci sînt Paştele Domnului."

Vedeţi, a fost un fel de deznădejde. Ei văzuseră mîna puternică a lui Dumnezeu. Ei au fost martori la toate minunile Lui. Apoi au venit sub semn. În timp ce se aflau sub dovada semnului, ei au serbat cina în mare grabă, pentru că ştiau, că Dumnezeu era pe cale, să trimită judecata. A fost o vreme de cutremurare. A fost un timp, în care fiecare se cerceta singur, pentru că cuvintele profetului s-au împlinit întotdeauna, au fost dovedite ca adevărate; tot ce spunea el, se întîmpla întocmai cum a fost pronunţat. Stîlpul de foc mai era încă acolo. Proorocul a anunţat că Dumnezeu trece pe lîngă fiecare casă, la care va vedea semnul la uşă. Era o stare disperată. Eu pot să-mi închipui, cum se uitau copii spre cer, pentru a-l vedea pe îngerul morţii, întrebînd pe taţii lor: „Sîntem într-adevăr sub semn?" El putea să meargă la uşă şi să spună: „Fiule, noi am aplicat sîngele conform Cuvîntului Său." Cel dintîi născut ar fi putut întreba: „Tată, eşti tu într-adevăr sigur?" „Eu sînt sigur, pentru că noi am procedat, după cum ne-a spus proorocul; el posedă Cuvîntul Domnului." „Dacă voi vedea sîngele, voi trece pe lîngă voi cruţîndu-vă." Da, un miel pentru o casă. Toţi copii erau aduşi înăuntru. „Tu eşti cel mai mare, cel dintîi născut. Pe tine trebuia să te lovească moartea, dar priveşte, acolo este sîngele." Asta a fost „AŞA VORBEŞTE DOMNUL!" „Fii liniştit, fiul meu şi fără grijă, pentru că Dumnezeu a dat făgăduinţa."

„Tată, de ce eşti încălţat? De ce ai toiagul în mînă? De ce ţii o bucată de pîine în mînă şi o bucată de miel în cealaltă? Pentru ce sînt buruienile amare? (Exod 12, 8). De ce mănînci tu toate astea? De ce îţi stă transpiraţia pe frunte?"

„Fiule, moartea este pe cale, de a da lovitura."

Vedeți, a fost o vreme de disperare.

Eu cred, că acum trăim zile asemănătoare. În aceste zile ar trebui să vină un strigăt de disperare asupra Bisericii. Eu cred, că mesajul de azi dimineață a fost de la Dumnezeu şi nu de la mine. Eu cred, că mesajul ar trebui să arunce toată Biserica în disperare, pentru că noi ne-am jucat destul. Noi ne-am dus suficient de mult la serviciul divin. Acum trebuie să se întîmple ceva. Cum putem noi doar să privim, cum Dumnezeu face minuni şi semne la alții? Cum sîntem noi? Asta ar trebui să ne aducă într-o stare de disperare, ca noi să fim decişi pentru Dumnezeu. Noi vedem semnele venirii Lui. Noi ştim, că este scris în Cuvîntul lui Dumnezeu. Asta ar trebui să aducă toată comunitatea creştină într-o necesitate interioară. Duhul Sfînt mi-a spus: „Dute într-un anumit loc, pentru că ceva se va întîmpla." EL nu mi-a spus amănunte, ci numai că se va întîmpla. Noi ne-am dus acolo şi s-a întîmplat. Ziarele şi magazinele au relatat despre aceasta, şi au pus şi fotografia. După ce ne-am întors, ni s-au descoperit aici tainele adînci ale Bibliei. Ni s-a deschis un cîmp nou, cum nu a mai fost niciodată mai înainte. Totul reflectează înspre venirea Domnului Isus Hristos.

La sfîrşitul mesajelor am văzut activitatea Duhului puternic, cum a coborît vizibil înaintea oamenilor. Se putea fotografia. Lucrarea Duhului Sfînt dovedeşte, că aici nu este vorba despre vreun om, sau vreun predicator, nici de vreo comunitate anumită. Este acelaşi Duh Sfînt, care face acum aceleaşi lucrări ca şi atunci, cînd El a locuit în trupul lui Isus Hristos. EL trăieşte acum în trupul Miresei Sale. Asta ar trebui să ne stimuleze într-o mulțumire adîncă.

Acest popor a văzut lucrarea lui Dumnezeu.

În noaptea aceea ei au sărbătorit paştele în această stare interioară pentru că ei ştiau, că ceva era pe cale să se întîmple. Şi noi ştim, că se va întîmpla ceva. Gîndiți-vă, că venirea Domnului la Mireasa Lui va fi dintr-o dată şi tainică. EL va veni şi o va lua ca un hoț, noaptea. Gîndiți-vă, dintr-o dată vor fi luați unii din familia voastră, şi voi ați rămas înapoi. Ceva trebuie să vă aducă în această deznădejde interioară, pentru ca să nu rămînem înapoi sub nici un preț, prin harul lui Dumnezeu. Dacă este ceva, pentru care să ne rugăm, este doar aceasta: „Doamne, nu mă lăsa aici înapoi."

Acum cîteva zile l-am auzit pe Mel Johnson cîntînd: „Gîndeşte-Te la mine, în timp ce-mi curg lacrimile; gîndeşte-Te la mine, cînd trec prin rîu; cînd îi vei chema pe ai Tăi, gîndeşte-Te la mine. Eu doresc, ca numele meu să fie scris în cartea vieții Mielului. Eu doresc, ca El să se gîndească la mine, atunci cînd îi cheamă pe ai Săi."

Toate acestea mă aduc într-o disperare interioară, în aşa fel încît să strig ca apostolul Pavel: „După ce am vestit Evanghelia altora, să nu fim noi înşine lepădați." Asta s-ar putea întîmpla. Dar asta ne-ar putea aduce în starea de disperare, dacă am da greş după o predicare îndelungată. Eu stau în fața întrebării serioase: ,,Ce se va întîmpla în curînd? Ce trebuie să fac în continuare?" Asta mă face nervos. Asta mă aduce într-o disperare interioară. În felul acesta eu trec prin adîncuri şi înălțimi. Este greu, mai ales cînd mă aflu printre oameni, şi trebuie să fiu totul pentru toți, pentru ca să-i cîştig pe unii pentru Hristos. Dar semnul este tot timpul înaintea mea.

De multe ori văd lucruri, pe care nu pot să le spun nimănui. Mi se arată anumite lucruri despre care nu am voie să vorbesc. Vedeți, vedenile pentru care ei se roagă, mi se arată mie, dar de multe ori le-ar părea rău, dacă le-aş spune totul. Eu nu pot aşa ceva. Cîteodată, vedenile vin în continuu, încît trăiesc numai în sfera aceasta. Dar totul te pune într-o stare nervoasă. Eu mă întreb cîteodată singur: „Eşti într-o vedenie?" În timp ce stau aici, eu mă întreb: „Este acum o vedenie, sau unde mă aflu cu adevărat?" Este prea mult pentru mine. Mi se arată şi vedenii despre oameni, lucruri pe care eu nu aş dori să le ştiu. Cei ce doresc să afle astfel de lucruri, nu înțeleg cît de grea este o astfel de slujbă. Voi nu ştiți, cît mai aparține de această slujbă. Dar pe mine mă aruncă într-o disperare interioară Doamne, Dumnezeul meu, eu ştiu, că într-o zi voi da socoteală!

Fratele Moore mi-a spus odată: „În nici un caz, nu aş vrea să port răspunderea ta în ziua judecății." El a spus: „Dumnezeu ți-a încredințat toți aceşti oameni; tu vei fi răspunzător pentru ei. Tu eşti răspunzător pentru slujba ta." Asta a fost acum cinsprezece ani. De atunci eu mă aflu în această

tensiune interioară. Ce voi face, Doamne? Lasă-mă ca să spun doar, ceea ce spui Tu. Lasă-mă ca să le spun adevărul sau să nu le spun nimic. Asta mă aduce în această disperare interioară, în timp ce noi vedem aceste semne, aşa cum ne-a luat Duhul Sfînt acolo şi ne-a deschis peceţile şi ni le-a prezentat; la fel şi cele şapte epoci ale Bisericii. Apoi a venit El în acel puternic stîlp de foc şi S-a descoperit pe Sine. Atunci cînd a descoperit peceţile, ziarele şi magazinele au relatat evenimentul, cînd au venit cei şapte îngeri ai lui Dumnezeu şi au confirmat cele şapte mesaje ale Bibliei. Acestea sînt semne aprinderea luminii în timpul din urmă. Trebuie s-o spunem oamenilor, ce importanţă are. Domnul a lucrat atît de puternic şi S-a dovedit a fi prezent cu noi.

Noi am auzit azi dimineaţă, că de la toţi se cere acest însemn. „Voi sînteţi poporul Meu, acei pe care Eu îi iubesc.“ Voi, care auziţi aceste predici de pe benzi, puteţi să înţelegeţi acum, în ce stare interioară mă aduce această răspundere. Semnele venirii Lui, ar trebui să aducă pe fiecare mădular a lui Hristos în această tensiune interioară. Aici este vorba despre sufletele noastre; despre ceea, ce urmează după această viaţă. Ce ne-ar ajuta, dacă am cîştiga toată lumea şi ne-am pierde sufletul? Pentru ce trăim noi de fapt? Pentru ce lucraţi voi? De ce mîncaţi, de ce vă obosiţi cu munca? Ca să trăiţi! Dar pentru ce trăiţi voi? Ca să muriţi! Voi nu aţi fost trimişi să trăiţi, pînă ce vă omorîţi voi înşivă. Asta este adevărat.

Noi vedem foarte multe minuni de vindecare. Asta ar trebui să ne zdruncine şi mai mult şi să forţeze strigătul de disperare.

De exemplu, acest băiat mic de aici. Aceasta este doamna Peckenpaugh cu copilul ei? El este acela, pentru care ne-am rugat? Într-adevăr, aici şade femeia, pe care am amintit-o mai înainte. Dacă Dumnezeu a putut face aşa ceva pentru băiatul acesta mic, atunci pe noi ne aduce într-o tensiune interioară pentru alţii.

Un bărbat din New Albany, poate este aici în seara aceasta. El este un prieten al fratelui Robertson. El a adus un băiat mic. Eu cred, că soţia lui a fost vindecată de cancer. Băiatul a suferit de asmă şi era într-o stare gravă; şi el avea cancer. Noi ne-am rugat azi dimineaţă pentru el. Atunci cînd soţia lui era pe patul morţii cu cancer, bărbatul ei ştia, că Dumnezeu o poate vindeca. Dacă Dumnezeu a putut-o vindeca pe femeie, atunci i-a fost la fel de posibil, ca să-l vindece şi pe acest băiat. Dar mai întîi trebuie să vină disperarea interioară, numai aşa ascultă Dumnezeu rugăciunea noastră. Dacă luaţi lucrurile uşuratic, atunci voi sînteţi fără griji, dacă El o face sau nu. Voi pretindeţi, că o luaţi în serios, dar mai întîi trebuie să vină acest strigăt al disperării, ca să se poată întîmpla aşa ceva. Eu cred, că nouă ne lipseşte această disperare interioară, pentru că nu posedăm suficient din dragostea lui Dumnezeu. Eu cred, că dragostea lui Dumnezeu provoacă această strigare de disperare. Dacă Dumnezeu este în voi, iar semnul vorbeşte pentru voi, iar voi vedeţi starea oamenilor din timpul acesta, cum umblă în păcat, atunci sînteţi aruncaţi într-o tensiune interioară. Eu cred, că se va întîmpla.

Din Cuvînt reiese clar, mai ales din epistola către Galateni, că numai prin dragoste devine credinţa noastră activă. Credinţa lucrează prin dragoste. Dacă vreţi să aveţi credinţă, trebuie să existe mai întîi această dragoste. Credinţa este înconjurată de dragoste. Forţa de pornire pentru credinţă vine din dragoste. Asta o ştiţi voi, pentru că dacă nu aveţi dragoste, atunci nu puteţi avea credinţă.

Cum puteţi să aveţi încredere în soţie, dacă nu o iubiţi? Asta se referă la dragostea firească (phileo). Cum stau lucururile cu dragostea dumnezeiască (agapao)? Cum Îl puteţi iubi pe Dumnezeu, dacă dragostea Lui nu este în voi? Dacă spuneţi, că o iubiţi pe soţia voastră şi nu-i daţi ocazia ca ea să observe aceasta, luîndu-vă timp pentru ea, o sărutaţi cîteodată spunîndu-i liniştit, că ea ar fi cea mai bună bucătăreasă din ţară, cît de frumoasă o găsiţi şi cum o iubiţi; dacă nu faceţi asta, ea nu va şti asta niciodată. Dacă o iubiţi, atunci lăsaţi-o ca s-o afle.

Aşa o facem şi faţă de Dumnezeu. Dacă noi Îl iubim, atunci vorbim cu El despre aceasta. Noi ne luăm timp, ca să-L onorăm şi să-L proslăvim, pentru că ne îndeamnă dragostea.

Dacă i s-ar întîmpla ceva soţiei tale, asta te-ar duce într-o stare de necesitate, ca să întreprinzi

ceva. Dacă ți-ar spune cineva că soția ta ar avea cancer, sau dacă s-ar constata, că ea ar avea TBC, iar moartea ar sta la uşă? Voi ați face orice. Asta v-ar pune într-o situație disperată.

Aici este aceaşi problemă. Noi trebuie să avem dragoste, înainte de a putea avea credință. Dacă avem o dragoste adevărată, ce se întîmplă atunci? Credința noastră este transpusă pe linia frontului pentru Dumnezeu. Dragostea adevărată dumnezeiască pentru Cuvîntul Lui şi pentru poporul Lui vă va mişca. Dragostea cuprinde credința. Toate celelalte lucruri trebuie să dispară. Dragostea lucrează totul.

În Ioan 14, 23 Isus spune: „Cine Mă iubeşte, va iubi şi Cuvîntul Meu.“ Voi nu puteți ține Cuvîntul Lui, decît dacă credeți ceea ce a spus El. Vedeți, dacă-L iubiți pe Dumnezeu, atunci credeți Cuvîntul Lui. EL a spus: „EU sînt Domnul, Medicul tău.“ Asta o credeți. Dragostea lucrează cu credința, pentru că dragostea domină totul. Dacă cineva ar vorbi cu limbi omeneşti sau îngereşti şi nu ar avea dragoste, nu ar fi nimic. Sau dacă cineva ar avea credință, pentru a muta munții, şi nu ar avea dragoste, el nu ar fi nimic. Dragostea domină totul, pentru că Dumnezeu este dragoste, Dumnezeu este un Dumnezeu al dragostei. Dacă Isus a spus: „Cine Mă iubeşte, va iubi şi Cuvîntul Meu“, atunci noi ştim că este adevărat. Dumnezeu va auzi strigătul disperat al sufletului nostru, asta o ştim cu toții, dar în general este nevoie de ceva, ce ne împinge în această stare de disperare interioară.

În epistola lui Iacov 5, 16 Biblia spune: *„Mare putere are rugăciunea fierbinte a celui neprihănit.“* Dacă un om drept ajunge în astfel de dureri ale rugăciunii, dacă un astfel de suflet ajunge în această disperare, atunci rugăciunea lui arzătoare are efect, dacă semnul este dovedit.

Dar observați, ce spune Biblia mai departe în Iacov 5, 16: *„Mărturisiți-vă unii altora păcatele.*“ Să nu aveți nimic unii împotriva altora; rugați-vă unii pentru alții. Mărturisiți-vă neajunsurile şi rugați-vă unul pentru altul. Faceți-o cu dragoste, care inspiră încredere. Eu vă mărturisesc vouă ce am făcut greşit, voi îmi mărturisiți mie, ce ați greşit. Eu vă iubesc suficient, ca să mă rog pentru voi; rugați-vă şi voi pentru mine, astfel rămînem în rugăciune, ca rugăciunea să fie ascultată şi Dumnezeu să răspundă. Aceasta este disperarea interioară. Asta ar trebui s-o avem tot timpul.

Noi vrem ca să luăm cîteva exemple din Scriptură dacă Domnul voieşte ca să arătăm, ce s-a întîmplat.

Iacov a fost mai întîi un tînăr uşuratic; dar dreptul de întîi născut însemna totul pentru el. Pentru el nu conta felul cum îl va primi, el vroia să-l aibe oricum. După ce îl primise, el s-a gîndit, că totul ar fi în ordine cu dreptul de întîi născut; că totul ar fi rezolvat. După ce se întoarse fratele său flămînd de pe cîmp, el i-a dat mîncarea de linte, pe care o pregătise. Aici era o încercare mare, pentru că fratele lui fusese toată ziua pe drum. El era flămînd şi-l rugase pe Iacov, să-i dea de mîncare. Iacov a zis: „Dacă îmi juri, că-mi vei da dreptul de întîi născut.“ Vedeți, Iacov era îngrijorat, îi era indiferent pe ce cale îl va primi.

Penticostali, aici este punctul unde ați dat greş. Voi ați crezut că dacă sînteți născuți prin Duhul lui Dumnezeu, aveți dreptul de întîi născut şi prin aceasta, totul este rezolvat; dar acesta este doar începutul. Voi vă mai aduceți aminte de predica: „Pe El să-L ascultați!“ Acolo eu am prezentat faptul, că un copil, un fiu, trebuia să se dovedească capabil, înainte de a primi moştenirea. Dreptul de întîi născut există, dar trebuie să fie şi capacitatea. Dacă fiul nu se dovedea ascultător, i se putea refuza moştenirea. Deşi este născut ca fiu, totuşi el nu era moştenitor, dacă nu lucra după voia tatălui său. Aşa a fost atunci, cînd Duhul Sfînt a căzut peste penticostali, iar darurile au fost restituite Bisericii. Ei credeau, că totul ar fi în ordine, dacă sînt născuți prin Duhul. Dar vedeți, este vorba de înfiere.

Dacă un fiu se dovedea cu adevărat capabil, atunci el era îmbrăcat cu alte haine şi era aşezat ca fiu moştenitor ca moştenitorul tuturor averilor pe care le poseda tatăl său. Dumnezeu a făcut acelaşi lucru cu Fiul Său, pe muntele unde a avut loc schimbarea la față. EL a fost învelit într-un nor şi a fost transformat. Hainele Lui străluceau ca lumina, iar fața Lui strălucea ca soarele. Apoi a răsunat glasul: „Acesta este Fiul Meu preaiubit în care îmi găsesc plăcere. Pe El să-L ascultați.“ Moise şi legea nu au putut să facă aşa ceva, dar în El s-a împlinit totul. Ascultați de El. EL a fost rînduit.

Iacov s-a gîndit că totul ar fi în ordine, după ce a avut dreptul de întîi născut. Aşa s-a întîmplat şi cu penticostalii, şi au început să se organizeze, unitarienii şi trinitarienii, etc., se certau unii cu alţii trăgînd pe oameni încolo şi încoace. Aici se afla dovada, că semnul lipseşte. Ura, invidia şi cearta domneau printre ei. Atît de departe s-a ajuns!

Acum vedeţi, Iacov a crezut la fel. Dar în noaptea aceea l-a cuprins frica pentru viaţa lui; disperarea venise peste el. El se gîndea: „Acolo, dincolo de rîu este fratele meu, el mă aşteaptă, ca să mă omoare." Vedeţi, procurarea dreptului de întîi născut, era motivul, pentru care Esau l-a urît pînă la moarte. Cîteodată va fi chiar acel dar, pe care l-aţi primit prin Duhul Sfînt şi aţi fost născuţi din nou, care la urmă vă va condamna, dacă nu sînteţi atenţi (Evrei 6, 4-8). Aceaşi apă care l-a salvat pe Noe, a condamnat lumea. Ceea ce voi numiţi a fi fanatism, poate fi actul de condamnare la sfîrşitul vieţii voastre.

Iacov ştia, că viaţa lui se apropia de sfîrşit, pentru că cineva îl informase, că fratele lui îl întîmpină cu 400 de bărbaţi înarmaţi. Esau ştia, că Iacov este pe drum. Iacov a fost cuprins de frică. El a trimis bărbaţi cu daruri şi animale lui Esau, pentru a încheia pace cu el (Genesa 32, 19). La fel şi alte lucruri, prin care Esau să fie împăcat. Apoi s-a gîndit, că toate acestea nu-l vor determina să se schimbe, pentru că Esau estepoate mai bogat decît el, şi nu va avea nevoie de nimic. Astfel el a luat femeile şi copii şi i-a trimis lui Esau. Sigur nu le va face nimic rău nepoţilor şi nepoatelor lui. Dar el nu îndrăznea să meargă dincolo. Dumnezeu ştie, cum trebuie să se poarte cu un om. Iacov trecuse rîul şi a căzut pe genunchi. Voi ştiţi, că el a fost înainte un înşelător. Scuzaţi-mi expresia, dar cuvîntul 'Iacov' înseamnă 'înşelător', şi asta a fost el. Dar ceva trebuia să se întîmple cu el. Acolo, în disperarea aceea, cînd moartea a fost înaintea lui, s-a întîmplat evenimentul.

În seara aceasta, poate sînt bărbaţi şi femei aici, care sînt aproape de moarte. Singura posibilitate, de a ajunge la ceea ce aveţi nevoie, este ca să ajungeţi în această disperare interioară şi să spuneţi: „În seara aceasta trebuie să văd practic. Ori îl primesc acum sau niciodată. Mîine va fi prea tîrziu. Acum trebuie să-l primesc." Dacă vă rugaţi pentru botezul cu Duhul Sfînt, pentru semn, să nu spuneţi: „Am să încerc Doamne, dar eu sînt prea obosit." Oh, atunci rămîneţi acolo unde sînteţi acum. Să nu încercaţi nici măcar o dată. Dacă vreţi să veniţi la rugăciune, să nu spuneţi: „Eu mă duc în rîndul de rugăciune, acolo ei mă vor unge cu untdelemn, am să văd dacă asta mă ajută", atunci puteţi rămîne pe locul vostru! Fie ca întreaga Biserică să intre într-o stare, unde lupta este între viaţă şi moarte, ca s-o primiţi acum sau să vă prăpădiţi, numai atunci va începe Dumnezeu să lucreze printre voi. Este nevoie de strigătul disperării, ca să-l chemăm pe Dumnezeu în planul nostru.

Iacov s-a zbătut ca niciodată. El s-a rugat în disperare, pînă ce l-a apucat pe Dumnezeu. El nu s-a zbătut numai 15 minute, ci el L-a ţinut strîns şi s-a luptat toată noaptea, dar încă nu primise binecuvîntarea. El se luptase disperat pînă la primirea binecuvîntării, pînă ce Dumnezeu apăruse pe plan, şi a strigat din deznădejdea lui adîncă: „Eu nu Te las, decît după ce Tu mă vei binecuvînta." Astfel el devenise părtaş binecuvîntării. Mulţi oameni spun: „Slavă lui Dumnezeu, eu l-am primit deja", şi totuşi ei sînt înşelaţi. Cineva poate spune: „O, eu mă simt bine, frate Branham, m-am rugat şi un tremur a venit peste mine. Asta poate a fost de la Dumnezeu." Alţii spun: „Eu am văzut o lumină mare înaintea mea." Şi asta poate veni de la Dumnezeu. Dar nu la asta m-am referit. Biblia spune în Matei 5, 45 că ploaia cade în aceaşi măsură peste cei drepţi şi peste cei nedrepţi. Grîul şi neghina se află pe acelaşi cîmp. Ploaia este trimisă peste grîu, dar aceasta cade la fel şi peste neghină ca şi peste grîu. Neghina se bucură de ploaie ca şi grîul (Evrei 6, 7-8). Duhul Sfînt nu se pogoară doar peste adevăraţii credincioşi, ci şi asupra altora, care fac apoi la fel. Dar la roadele lor să îi recunoaşteţi (Matei 7, 20). Despre roade vorbesc acum, pentru că în aceasta constă semnul.

Iacov a spus în disperare: „Eu ştiu că Tu eşti prezent, eu simt că Tu eşti aproape, eu nu Te las." Unii stau la începutul experienţei lor, sar în sus şi fug încolo şi încoace, spunînd că ei au primit-o deja. O nu, Iacov s-a zbătut atît de mult pînă ce s-a întîmplat ceva. După aceea el a umblat altfel (Genesa 32, 31). El a fost transformat, pentru că s-a zbătut atît de mult, pînă s-a întîmplat într-adevăr ceva.

Biblia relatează: „El s-a luptat cu Dumnezeu şi a biruit“ (Genesa 32, 28). Cum poate birui un om înaintea lui Dumnezeu? Este posibil pentru voi. Voi puteți s-o faceți. Un om poate birui cu Dumnezeu.

Atunci cînd Isaia i-a spus lui Ezechia: „Aşa vorbeşte Domnul: 'Pregăteşte-ți casa, pentru că tu vei muri'„ (Isaia 38, 1-8), el şi-a întors fața disperată înspre perete, a plîns şi s-a rugat lui Dumnezeu cu cuvintele: „Doamne, gîndeşte-Te la mine, că eu am fost credincios şi am umblat cu o inimă neîmpărțită înaintea Ta. Mai adaugă-mi cinsprezece ani la viața mea.“

După ce Dumnezeu îl înştiințase, că va muri, el căzuse în disperare. Astfel se schimbase hotărîrea lui Dumnezeu. El a plîns, cuprins de o disperare adîncă.

Iacov s-a luptat, pînă ce a venit binecuvîntarea, iar numele lui de 'înşelător' a fost schimbat în 'domnitor' a lui Dumnezeu. Chiar şi națiunea lui întreagă a fost numită aşa după numele lui. Prin ce s-a întîmplat aceasta? Acesta a fost rezultatul unui strigăt de disperare. Cînd l-a întîlnit pe Esau în ziua următoare, nu mai avea nevoie de gardă personală. El a mers înspre fratele său şi a putut să-l întîlnească. De ce? El s-a zbătut în deznădejde pînă la siguranța primită. Şi voi trebuie să ajungeți prin zdrobirea interioară pînă la siguranța decisivă. Dacă nu o faceți, atunci nici nu trebuie să veniți la rugăciune. În felul acesta nici să nu veniți la altar. Aşteptați pînă vă cuprinde o astfel de disperare, care vă pune între viață şi moarte, astfel se va întîmpla ceva.

Şi Rut a stat înaintea unei decizii serioase: dacă să se întoarcă la poporul ei la toți acei pe care ea îi iubea ca să se închine acolo şi să-i onoreze pe zeii poporului ei, sau să rămînă la Naomi. Ce trebuia ea să facă? Ea ajunse în această disperare interioară şi a strigat: „Acolo unde te duci tu, mă duc şi eu; unde trăieşti tu, trăiesc şi eu; unde vei muri tu, mor şi eu; unde vei fi înmormîntat, vreau să fiu şi eu înmormîntată, pentru că Dumnezeul tău este şi Dumnezeul meu.“ Vedeți? Disperare! Dumnezeu a binecuvîntat-o şi i-a dăruit un fiu cu numele Obed, care era tatăl lui Iese, tatăl lui David. Din linia aceasta a venit Isus.

Şi femeia Rahav ajunse la disperare. Ea ştia, că moartea se afla la uşă; judecata era aproape. În starea aceasta ea a primit iscoadele în casa ei şi i-a ascuns. Ea era pregătită să facă totul. Ea a cerut de la ei, ca să jure pe Dumnezeul lor, că casa ei va scăpa. Vedeți, ei i-au dat acestei femei semnul.

Tot într-o astfel de situație disperată se afla şi Eleazar, cînd a plecat ca să caute o mireasă pentru Isaac. Eleazar din Damasc era un om de încredere a lui Avraam. Avraam îl pregătise pentru drum şi l-a trimis, ca să caute o mireasă mireasa potrivită pentru fiul său Isaac; pentru că din linia aceasta urma să vină Hristosul. Eleazar era un om duhovnicesc. El ştia ce înseamnă aceasta. Femeia potrivită trebuia să fie soția lui Isaac. Cum era s-o aleagă el? Pentru el a venit ceasul rugăciunii disperate. Cînd a ajuns în oraş, el s-a rugat spunînd: „O Doamne, Dumnezeul stăpînului meu Avraam … “ (Genesa 24, 12). Asta este. Dacă ajungeți într-o astfel de disperare interioară, atunci mergeți în rugăciune.

„O Doamne, fata care îmi va da apă mie şi cămilelor, aceea să fie cea căutată.“ El s-a rugat atunci într-o disperare adîncă. Rebeca, fata aceea frumoasă, a venit şi a adăpat cămilele. Mai tîrziu el a spus: „Nu mă opriți, pentru că Dumnezeu mi-a dat har pentru călătoria mea.“ Pentru ea venise timpul pentru o decizie. Ea era un simbol spre Mireasa Domnului. Va merge ea, ca să accepte un bărbat, pe care nu-l văzuse încă niciodată? Asta este ceva mare. Ea nu-l văzuse niciodată, dar auzise despre el, prin robul lui. Aici este din nou un tip înspre Mireasă. Voi nu L-ați văzut pe Hristos niciodată, dar ați auzit despre El prin slujitorii Lui. Voi părăsiți totul, ca să-L întîlniți pe El. Observați, ea a luat hotărîrea. Din nou un tip înspre Mireasa Domnului. Ea părăsise casa denominațională.

Iona a fost aruncat peste bord într-o vreme agitată şi a ajuns în burta unui peşte de pe fundul mării. Toate speranțele de supraviețuire dispăruseră. Desigur că el s-a gîndit la rugăciunea de inaugurare a templului lui Solomon. „Doamne, dacă poporul Tău este undeva în necaz, şi se îndreaptă spre Tine în rugăciune, privind spre acest templu, ascultă-i Doamne.“ Sigur s-a aruncat pe genunchi în burta peştelui, în mijlocul hranei peştelui. Acolo el s-a rugat în disperare. Puținul oxigen, care îi stătea la dispoziție, l-a folosit pentru a se ruga. Desigur că el nu a ştiut, în ce direcție se afla templul. Dar el a

privit spre Domnul şi s-a rugat în acele condiții, în starea aceasta de disperare.

Niciodată nu a fost cineva într-o astfel de situație. El se afla într-o disperare serioasă. El s-a rugat, iar Dumnezeu l-a păstrat trei zile şi trei nopți în viață şi l-a dus în locul unde trebuia să predice mesajul.

Biblia relatează despre Ana, că era stearpă. Ea îşi dorea un fiu, şi a postit şi s-a rugat pentru aceasta. Ea s-a rugat atît de stăruitor, încît preotul templului a crezut, că ea ar fi beată; dar ea se afla într-o stare de disperare interioară. Celelalte femei poate au fost atente, dacă cineva poartă vreo pălărie nouă, sau cum se îmbracă unii şi alții. Poate că ele vorbeau despre evenimentele care s-au petrecut la fermă. Dar Ana a trecut prin mulțime, înaintînd pînă la altar. Ea a postit. Ea a dorit ca această batjocură să fie luată de pe ea. O, cum este azi? Acum parcă este o batjocură de a avea copii. Atunci a fost o batjocură, cînd nu aveai copii. Ea a căzut pe genunchi şi a uitat totul din jurul ei. Ea nu observase, cînd a ieşit preotul, ea era într-o astfel de disperare interioară, încît lacrimile îi curgeau peste obraji. Ea a strigat în necazul ei: „O Doamne, Dumnezeule, dăruieşte-mi un fiu; admite aceasta!“ Observați, ea nu se gîndea la persoana ei. După ce Dumnezeu a ascultat rugăciunea ei şi i-a răspuns dăruindu-i un fiu, ea i l-a dat înapoi lui Dumnezeu. Ea era hotărîtă să nu păstreze nimic pentru ea. După ce se rugase lui Dumnezeu, El i-a dăruit un prooroc. Asta a fost o binecuvîntare suplimentară.

O, Dumnezeu posedă o plinătate de lucruri deosebite, pe care El le poate da, nu numai un fiu, ci şi un prooroc. Atunci nu erau în Israel nici vedenii, nici Cuvîntul descoperit. Samuel era primul prooroc după mulți ani. Dar mai întîi trebuia, ca mama lui să ajungă într-o stare interioară disperată. Ea nu avuse copii şi depăşise deja vîrsta, pentru a mai naşte copii. Ea se rugase stăruitor. Ea îşi dorise un copil. Ce era? Desigur că Dumnezeu îi vorbise.

Voi nu puteți ajunge într-o astfel de disperare, fie doar, dacă Dumnezeu v-a vorbit. O Biserică, ridică-te şi trezeşte-te! Reveniți-vă, treziți-vă în ceasul acesta! Disperarea interioară trebuie să vină peste voi, altfel vom muri; pentru că se va întîmpla ceva din partea Domnului. Eu ştiu că aceasta este: „AŞAVORBEŞTE DOMNUL“. Ceva este pe cale, de a se arăta. Noi trebuie să ajungem neapărat în această stare interioară. Este vorba de viață sau de moarte, altfel totul va trece pe lîngă noi, fără ca să vedem.

Pentru faptul că Ana nu era egoistă, ea primise în dar un prooroc.

Sunamita primise un fiu, pentru că proorocul Domnului vorbise Cuvîntul, deşi ea şi bărbatul ei erau bătrîni. Dar ea era devotată proorocului. Ea ştia că el este un bărbat a lui Dumnezeu. Ea recunoscuse, că el era un trimis adevărat şi de încredere. El venea în casa ei. El era un om sfînt. Ei puteau să vadă, că el este un om cinstit, el făcea semne şi minuni, şi ei auziseră, că el prezicea lucruri, care apoi se împliniseră. El era serios şi sfînt. Ea o fi spus către bărbatul ei: „Eu îl respect ca sfînt pe acest om, care a intrat aici la noi.“ Ea ştia, că el este sfînt. Ea îi pregătise o cameră în casa ei, ca el să nu se simtă străin şi respins. El putea să poposească la ei de cîte ori dorea. Ea a pus un pat în cameră, un ulcior cu apă şi tot ce mai era necesar. Desigur că ea i-o fi spus slujitoarei, ca să se îngrijească de fiecare dată de el cînd intră la ei. Toată această dragoste i-a fost dovedită lui Elisei. Este scris: „Ce ați făcut voi celui mai neînsemnat dintre voi, Mie mi le-ați făcut.“ De altfel această femeie îl onora pe Dumnezeu, prin ceea ce făcea pentru prooroc. Ea nu vroia nimic pentru sine. Ea nu-şi exprimase nici o dorință proprie. Ea făcuse totul, pentru că-L iubea pe Dumnezeu. Ea nu o făcuse, pentru a primi binecuvîntări. Ea o făcuse pur şi simplu.

Elisei i-a spus lui Ghehasi: „Du-te şi întreab-o, ce pot să fac pentru ea, să vorbesc pentru ea la împărat sau la comandantul oştirii. Eu i-aş recompensa, pentru ceea ce mi-a făcut ea bine, pentru că m-a primit în casa ei şi m-a ospătat. Ce pot să fac acum pentru ea?“ Ea a răspuns: „Eu trăiesc aici în siguranță în mijlocul poporului meu, am venitul meu şi nu am nevoie de nimic.“ Apoi a răspuns Ghehasi pentru ea. „Ea nu are copii, iar bărbatul ei este deja bătrîn.“ Abia spuse Ghehasi aceste cuvinte şi proorocul deja o fi văzut vedenia ca: „AŞA VORBEŞTE DOMNUL“ pentru ea. „Du-te şi

spune-i că peste un an, pe timpul acesta, va strînge un fiu la pieptul ei.“

Fiul ei se născuse. Cît de mult l-or fi iubit! Singurul lor copil. Dar deja la vîrsta de 12 ani, el era cu tatăl său pe cîmp la strîngerea recoltei. Soarele dimineții îl arse aşa de tare încît el a strigat: „Capul meu, capul meu!“ El devenise grav bolnav. Tatăl lui i-a poruncit slujitorului: „Du-l acasă la mama lui.“ A fost un caz de urgență. Mama lui îl ținuse în brațe pînă la amiază, apoi murise. Gîndiți-vă, singurul ei copil, care i-a fost dăruit de Domnul, ca răspuns la rugăciunea şi făgăduința proorocului, prin „AŞA VORBEŞTE!“ Ea ştia, că ceva nu este în ordine. Ceva nu era în ordine. Cum putea Dumnezeu să-i ia înapoi fiul pe care-l iubea aşa de mult? Doar ea nu se rugase pentru aşa ceva, pentru că era prea bătrînă pentru a mai primi copii. Dumnezeu îl lăsase pe prooroc să exprime făgăduința, şi acum acest copil murise în astfel de condiții. De aceea ea i-a spus slujitorului ei: „Pune şaua pe măgar, ca să ne ducem acolo, fără a ne opri undeva. Mînă animalul tot înainte.“ Astfel ei au ajuns la muntele Carmel, unde se afla robul lui Dumnezeu într-o peşteră, cel ce a spus: „AŞA VORBEŞTE DOMNUL: ‚Tu vei primi un fiu.'„ Ea vroia să afle, de ce a permis Dumnezeu aşa ceva. „Grăbeşte-te, ca să ajung la omul lui Dumnezeu“, i-a spus ea robului ei. Vedeți, disperare!

Proorocul Elisei se ridicase, a privit în depărtare şi a văzut-o pe Sunamită venind înspre el. El ştia, că ceva nu este în regulă, dar Dumnezeu nu-i descoperise încă, de ce venise femeia. El i-a spus lui Ghehasi: „Du-te în întîmpinarea ei, pentru că acolo nu este ceva în ordine.“ Peste prooroc venise disperare; disperare era şi în femeia aceea. Acum ei s-au întîlnit. Ea vroia să ştie, ce ar avea de spus Cuvîntul Domnului, dar el nu ştia încă nimic, ce ar fi Cuvîntul Domnului pentru ea. Vedeți voi, ea a vrut să afle Cuvîntul Domnului de la prooroc, dar deocamdată nici el nu ştia nimic, pentru că Dumnezeu nu-i descoperise încă. El nu ştia încă ce să-i spună, de aceea el a întrebat: „Este totul bine cu tine, cu bărbatul tău şi cu copilul?“ Femeia ajunse la sfîrşitul disperării ei. Ea a zis: „Da. Slavă lui Dumnezeu, totul este bine!“ Disperarea ei se sfîrşise, pentru că ea îl găsise pe robul Domnului. Ea ar fi rămas în disperare, dacă nu l-ar fi găsit. Dar totuşi cînd l-a văzut, ea a spus: „Totul este bine.“ Elisei a aşteptat, ca să vadă ce se va întîmpla în continuare. Ea se aruncase la picioarele lui, ceea ce nu i-a plăcut lui Ghehasi şi a vrut s-o alunge, dar Elisei a spus: „Las-o, pentru că ea este foarte mîhnită, iar Dumnezeu mi-a ascuns necazul ei şi nu mi l-a descoperit încă.“ Apoi femeia i-a spus că copilul ei a murit.

Proorocul nu a ştiut mai întîi ce să facă. Apoi i-a spus lui Ghehasi: „Ia toiagul meu.“ El ştia că tot ce atinge este binecuvîntat; pentru că nu era el, ci Dumnezeu era în el. El ştia, cine este. El ştia, că este un prooroc. El a luat toiagul şi a spus: „Ghehasi, ia toiagul şi pune-l pe copil. Dacă vorbeşte sau te salută cineva, să nu răspunzi, ci du-te acolo şi pune toiagul pe copil.“ Dar femeia nu era eliberată prin aceasta de disperarea ei interioară. Ea nu era mulțumită. Nu pentru asta a venit ea. Ea a spus: „Aşa cum Domnul trăieşte, eu nu mă las de tine, decît dacă vii tu şi te rogi pentru copil.“

Acum ajunse Elisei într-o presiune interioară şi s-a dus cu femeia. După ce au ajuns acolo, ei au găsit o mulțime de oameni care boceau şi plîngeau. Femeia făcuse ceea ce trebuia. Ea îl culcase pe copil în patul lui Elisei, dar asta nu a ajutat la nimic, ca şi punerea toiagului. Copilul nu se trezise. Ea vroia să vadă altceva.

Proorocul intrase înăuntru. El se afla într-o depresiune interioară. Ce va face el acum? Mai întîi el a mers încolo şi încoace, dar Biblia relatează, că el a intrat apoi în cameră. Precis el a spus: „Doamne, eu sînt aici. TU mi-ai spus, ca să-i spun femeii: ‚Aşa vorbeşte Domnul' şi totul s-a întîmplat aşa, după cum i-am spus; pentru că Tu mi-ai făcut-o de cunoscut. Acum, ea este în necaz. Eu nu ştiu, ce să fac. Acolo zace băiatul mort. Ce pot să fac, Doamne?“ Fără îndoială, Duhul Sfînt a spus: „Dacă Dumnezeu este în tine, atunci pune-te peste băiat.“ Imediat a fugit acolo şi s-a pus peste băiat (1 Împărați 4, 33-37). El s-a întors la viață, a strănutat de şapte ori şi a deschis ochii. Disperarea interioară dispăruse. Copilul trăia. Situația disperată a adus-o pe femeie la prooroc, iar proorocul a fost adus prin această situație la copil. Tensiunea interioară din cei doi a făcut, ca Dumnezeu să vină în plan. Dragostea lui Dumnezeu, dragostea față de poporul Său a atras dragostea lui Dumnezeu şi a

decis victoria în lupta credinței. Lucrarea a avut loc. Cazul a fost rezolvat. Asta este! O disperare gravă a cauzat aceasta. Ea a fost decisă şi a fost primită.

Orbul Bartimeu se gîndise, că Isus va trece pe lîngă el. El şedea acolo ca cerşetor. Dar cînd a auzit, că Isus trece pe acolo, el a întrebat imediat: „Cine este El?“ şi a strigat: „Isuse, Fiul lui David, ai milă de mine.“ Dar mulțimea îi poruncise să tacă. El îi întrebase: „Cine este Cel ce trece pe aici?“ Cineva, poate un ucenic al Domnului o fi spus: „Nu şti tu, cine este Cel, care trece pe aici?“ Poate el i-a auzit pe batjocoritori spunînd: „Dacă acesta poate să învie morți, atunci să meargă în cimitir şi s-o dovedească.“ Dar altcineva a spus: „Este proorocul cel tînăr, Isus din Nazaret, din Galilea. Aşa cum spune Scriptura, că Fiul lui David va şedea pe tron. EL este.“ „Este El cu adevărat? Este El, cel care trece pe aici?“ În disperarea lui, el a strigat: „O Isuse, Fiul lui David, ai milă de mine! Nu trece pe lîngă mine, o Mîntuitorule, ascultă strigătul inimii; cînd arăți milă şi har altora, nu trece pe lîngă mine … “ El striga: „O Isuse …!“ Unii spuneau: „Fii liniştit“, dar el striga şi mai tare. El era deznădăjduit; căci dacă Isus trecea acum pe lîngă el, poate nu va mai avea o altă posibilitate. Poate astăzi este ultima. În deznădejdea lui striga: „O Isus!“, indiferent, cine îi spunea, ca să tacă. El striga cu atît mai tare. El se afla în acest necaz şi striga tot mai tare. Nimeni nu putea să-l oprească: „Fiul lui David, ai milă de mine!“

Fiul lui Dumnezeu, pe drum spre Ierusalim, încărcat cu păcatul lumii, ca să fie adus ca o jertfă pentru lume, s-a oprit pe drum. Strigătul disperării a făcut, ca Fiul lui Dumnezeu să se oprească. EL a întrebat: „Ce vrei să-ți fac?“ „Doamne, eu vreau ca să-mi primesc vederea.“ EL a spus: „Du-te în pace, credința ta te-a salvat.“ Acesta a fost rezultatul strigătului lui. Dacă această disperare vine peste cineva, credința lui o va accepta, şi Îl va atinge pe El.

Bartimeu nu a spus: „Un moment, lăsați-mă mai întîi ca să verific totul, dacă pot să văd; pentru că eu nu mi-am văzut niciodată mîinile sau altceva.“ Atunci cînd Isus a spus: „Credința ta te-a ajutat“, era destul. Asta era tot de ceea ce avea nevoie.

Dacă noi sîntem cuprinşi de o disperare internă ne rugăm pentru ceva, indiferent cît de slabi am fi, dacă credem corect, vom primi răspuns. Dragostea, unită cu necesitatea internă, trebuie să fie puterea motrică, care cuprinde totul prin credință.

Orbul Bartimeu ştia imediat despre ce era vorba.

Petru era într-o stare de nedescris în noaptea aceea, cînd corabia lor era amenințată de a se scufunda. În starea aceasta disperată, el văzuse pe cineva venind pe apă şi bănuia că vede vreun duh. Dar cînd L-a recunoscut pe Domnul său, el a zis: „Doamne, dacă Tu eşti, atunci porunceşte-mi ca să vin la Tine pe apă.“ El a sărit din corabie şi umbla pe apă, dar pe urmă el s-a înfricoşat şi a început să se scufunde. Acum el striga în disperarea lui, pentru că el greşise cu ceva la executarea poruncii Domnului. Eu sper, că Biserica a înțeles. Petru făcuse, ceea ce îi spusese Domnul.

Acum, voi creştini, în seara aceasta, voi vă aflați pe drumul prescris şi încercați să urmați călăuzirea Duhului Sfînt, însă pe urmă vă prinde moartea prin forma unui cancer sau tuberculoză, sau altceva. Dacă voi vă faceți datoria pe cărarea cea bună, atunci aveți acelaşi drept, pe care l-a avut şi Petru. Voi puteți să spuneți: „Doamne, ajută-mă, că eu pier.“ În necaz el a strigat, şi imediat i s-a întins o mînă de ajutor. Voi aveți acelaşi drept. Strigați: „Salvează-mă Doamne!“

Asta se întîmplă, dacă strigați astfel. Fie o femeie, o mamă care se roagă pentru copilul ei, fie el nepot sau oricine, dacă te rogi în această disperare interioară, Dumnezeu va asculta.

În timp ce Petru se scufunda, Domnul l-a auzit. El era pe drumul cel bun, dar începea să se scufunde; el dăduse greş. Indiferent dacă dați greş sau nu, asta nu este hotărîtor. Noi toți sîntem greşiți de la început, dar cineva stă de partea noastră cu o mînă tare, care ne scoate afară şi ne aşează deasupra apelor.

Dacă voi ați făcut o greşeală, dacă o femeie sau un bărbat, un băiat sau o fată a greşit cu ceva, atunci nu vă scufundați, ci strigați cu disperare: „Doamne, salvează-mă, altfel eu pier!“ Dacă ajungeți în necaz, Dumnezeu vă va asculta. EL va auzi întotdeauna strigătul disperării din suflet. Asta este

ceea ce încerc eu să vă spun.

Cînd Domnul nostru se afla El însuşi pe cel mai mare cîmp de luptă din lume, El se rugase în Ghetsiman, cuprins de o disperare interioară. Să ridice păcatul lumii, să-l ia asupra Lui, sau să rămînă cu ucenicii Lui pe pămînt? Ce urma să se întîmple? Dar priviți-L în supunerea Lui, cum S-a smerit pe Sine şi a spus: „Nu voia Mea, ci voia Ta.“ El s-a aplecat pe Sine sub Cuvînt, sub Cuvîntul făgăduit a Dumnezeului cerului. Observați, apoi El a mers puțin mai departe. Dacă *El* a mers mai departe, cu atît mai mult trebuie să mergem şi *noi* mai departe! Biblia relatează, că El s-a rugat cu lacrimi. Frați şi surori, dacă Isus trebuia să se roage cu atîta seriozitate, cu cît mai mult trebuie să ne rugăm noi cu această seriozitate! Dacă Hristos, care era Dumnezeu în chip omenesc, trebuia să se roage în felul acesta, cu atît mai mult trebuie să ne rugăm noi ca păcătoşi, care am fost salvați prin har! Dacă decizia l-a adus pe Fiul lui Dumnezeu în această luptă sufletească înfricoşătoare şi rugăciune arzătoare (Luca 22, 44), ce se va întîmpla atunci cu voi şi cu mine? Trebuie să strigăm din adîncul nostru.

Dumnezeu ni S-a descoperit în aceste zile din urmă prin semne mari cu puterea Sa. Asta ar trebui să ne ducă la această prăbuşire interioară, nu-i aşa? EL este pregătit, ca să ne ajute şi să ne salveze. Dar noi trebuie să ajungem în această prăbuşire, în această disperare interioară, pentru ca El să ne poată vindeca. Aşa este.

Desigur că puteți să vă amintiți de Florence Nightingale. Ea era nepoata unei doamne care a înființat crucea roşie. Voi ați văzut fotografia ei în carte, ea mai cîntărea doar 30 de pfunzi. Cancerul o distruse. Dar în Londra-Anglia, unde ea a fost adusă din Africa de Sud cu avionul, evenimentul a avut loc prin această disperare interioară. Fratele Bosworth i-a scris că nu vom putea veni în Africa, iar o soră medicală a răspuns din partea ei, că bolnava nu poate fi mişcată. Cine a văzut poza ei, va înțelege. Eu nu cred că s-a poticnit cineva de această fotografie. Numai oameni, care nu sînt curați în gîndirea lor, pot critica astfel de poze. Deşi medicul i-a spus că nu mai poate fi mişcată, ea totuşi s-a decis ca să vină în Anglia, cînd a auzit că voi fi acolo. Ea a fost culcată pe o targă şi adusă cu avionul la Londra. Înainte de a ne duce la palatul Buckingham, noi am fost aduşi sub pază la această femeie, ca să ne rugăm pentru ea. Ea nu mai putea vorbi. Ei au ridicat mîna ei şi au pus-o într-a mea. Unii din voi ştiu, mai ales soldații, care au fost acolo, că în Londra este aproape tot timpul ceață. Eu am îngenunchiat în apropierea unui geam, în timp ce ei îi curgeau lacrimile. Eu nu ştiu, de unde mai avea umiditatea pentru lacrimi, pentru că ea arăta numai din oase şi piele. Venele ei erau uscate. Nu ştiu, cum de mai trăia. Ați văzut cum arăta chipul ei mai tîrziu? Eu am îngenunchiat acolo lîngă patul ei. Ea se afla într-o stare disperată. Pentru că nu am putut merge acolo, ea a fost adusă aici. Inima mea sîngera cînd am ajuns acolo şi eram copleşit, cînd am văzut credința acestei creaturi muribunde. Eu m-am rugat din adîncul inimii mele. În timpul rugăciunii a venit un porumbel şi s-a aşezat pe geam, s-a plimbat încolo şi încoace, gîngurind. Eu mă gîndeam că este vorba de un porumbel domestic; eu eram abia de o oră în Londra şi am fost adus direct de la aeroport. Cînd m-am ridicat de pe genunchi şi am zis 'Amin', porumbelul zburase. Apoi i-am întrebat pe frați, dacă au auzit acest porumbel. Ş¸i ei au vorbit despre aceasta, şi cînd am început să vorbesc despre însemnătatea porumbelului, au venit cuvintele: „Aşa vorbeşte Domnul: ‚Tu vei trăi şi nu vei muri!'„ Ea mai trăieşte şi astăzi, pentru că a fost cuprinsă de disperarea interioară. Această disperare a dus-o la hotărîrea decisivă, dacă va trăi sau va muri. Drumul i s-a deschis, ca ea să vină în acelaşi timp la Londra ca şi mine. Ca semn, Dumnezeu a trimis porumbelul şi a dat pe „AŞA VORBEŞTE DOMNUL.“

Sora Hattie Waldorop din Phoenix/Arizona a fost adusă în prima mea adunare. Medicul constatase cancer la inimă. Soțul ei a adus-o acolo; ea insistase pentru aceasta, ca să fie adusă în orice caz la adunare. Ea era într-o stare atît de gravă, încît nu mai putea să respire bine. Sîngele picura din locul inimii, care era mîncat de cancer. Acest caz de cancer la inimă a fost acum 18 ani. Ea i-a spus soțului ei şi medicului: „Chiar dacă voi muri în rîndul de rugăciune, totuşi doresc să fiu adusă acolo.“ A fost un strigăt de disperare. Ea îşi pierduse conştiința. Eu zic, că ea nu era moartă, deşi ea a

spus că a fost. Poate a şi fost aşa. Ea poate să judece, dacă aude această bandă. Mie mi s-a spus: „Acolo în rînd este o femeie moartă.“ După ce a fost adusă la mine fără viață, a ieşit Cuvîntul Domnului. Eu m-am întors spre ea şi am pus mîinile peste ea. Ea s-a ridicat şi a plecat acasă. Asta s-a întîmplat acum 18 ani, şi ea mai este şi astăzi sănătoasă. Ea ne va vizita în Tucson, cînd vom fi acolo. A fost strigătul disperării. Ea a spus: „Chiar dacă voi muri pe drum, să mă duceți totuşi acolo. Domnul i-a vindecat pe alții, El mă va vindeca şi pe mine.“ Fie ca inimile noastre să fie umplute cu dragoste în aceste zile. Lăsați-ne să ne rugăm cu seriozitate, pentru că în curînd poate fi prea tîrziu.

Fiica lui Iair murise. El nu era credincios de drept. El credea doar în Isus, dar el se temea, ca să-L mărturisească. Altfel l-ar fi dat afară din sinagogă. Dar într-o dimineață medicul o fi spus: „Fiica ta este pe moarte.“ Acum apare strigătul disperării. Dar de pe poziția lui, el nu putea să-şi permită ca să fie văzut cu Isus din Nazaret, altfel şi-ar fi pierdut postul. Dar eu vă spun, atunci cînd a apărut necazul, a venit şi strigătul disperării. Eu pot să-l văd, cum se îmbracă şi păşeşte pe stradă în jos, trecînd prin mulțime şi vede cum o femeie Îi atinge haina Lui. El aude mulțimea cum tresaltă de bucurie, dar el trece prin mijlocul lor şi spune: „Rabi, fiica mea a murit chiar acum, vino şi pune mîna peste ea, atunci ea îşi va recăpăta viața.“ Oh vedeți, starea aceasta de necesitate vă aduce într-acolo, ca să faceți ce este corect şi să procedați bine. Fiica lui a trăit minunea pe baza strigătului său de disperare. Lăsați-ne să fim aşa de hotărîți ca şi femeia cu scurgerea de sînge. Biblia relatează, că ea a vîndut toată averea ei, pentru a primi ajutor de la medici, dar starea ei devenea tot mai gravă. Ea a avut scurgerea doisprezece ani. Poate că ea a vîndut totul: ferma, măgarii, caii şi ce a mai avut, dar ea nu primise nici un ajutor. Preotul desigur o fi sfătuit-o, ca să nu meargă la acele adunări; dar într-o dimineață, ea a privit spre rîu şi a văzut o mulțime mare de oameni adunați în jurul unui bărbat. Ea s-a întrebat, ce se întîmplă acolo. Cineva i-a spus: „Este Isus din Nazaret.“ Acum începea strigătul de disperare. Ea şi-a spus: „Eu sînt fără însemnătate, dar dacă voi atinge doar poala hainei Lui, mă voi face sănătoasă.“ Ea trecuse pe lîngă toți criticii şi a venit la El şi a atins haina Lui cu strigătul disperării în inima ei. După ce făcuse acest lucru, El s-a întors şi a întrebat: „Cine M-a atins?“ Dar toți au tăgăduit. Dar El care era în posesia darului dumnezeiesc şi era Dumnezeu, a privit în jur. EL a găsit femeia şi i-a spus, că scurgerea ei s-a oprit. Strigătul disperării a împins-o la această faptă.

Şi în regina din Saba exista o dorință arzătoare, care a îndemnat-o la această călătorie lungă. Ea auzise despre darul cel mare dumnezeiesc, care lucra prin Solomon, şi imediat s-a aşezat dorința arzătoare în inima ei. Acest strigăt de necesitate îl aveau oamenii ca voi şi ca mine. Ei nu erau altfel decît noi. Ei aveau cinci simțuri, mîncau şi beau, trăiau şi mureau ca şi noi. Ei erau oameni. Strigătul de necesitate din interiorul ei devenise aşa de mare, încît luase o parte din împărăție cu ea. Ea a fost atît de cuprinsă, încît nu s-a gîndit că ismaeliții atacă oamenii în pustie. Ea urma să facă o călătorie de 90 de zile pe spatele unei cămile, prin pustiul Sahara. Dorința adîncă era acolo. După ce ajunse acolo, lui Solomon nu i-a rămas nimic ascuns, ci el îi spuse tot ce dorea ea să afle.

Rezultatul strigătului ei era, că Isus a răspuns: „În ziua judecății ea se va ridica şi va judeca acest neam, pentru că aici este ceva mai mare decît Solomon.“

În încheiere aş vrea să vă mai spun următoarele. Nu demult am auzit în Mexico un astfel de strigăt disperat. Eu chiar mă îndreptam spre platformă în stadionul cel mare. Oamenii erau adunați acolo de la ora 9 dimineața, acum era aproape ora 10 seara. Cu o seară înainte un bărbat complet orb, care nu văzuse niciodată de 30 de ani, îşi primise vederea. El a mers ziua următoare prin oraş şi a mărturisit-o tuturor. Aceşti oameni, îmbrăcați sărăcăcios, au fost aproximativ 40-50 de mii şedeau acolo. Ei îşi lăsaseră pălăriile lor vechi la intrare. După aceea a fost greu pentru ei, ca să afle care le aparțineau. Ploaia curgea; totul era arhiplin. Ei m-au lăsat în jos cu o funie de pe un zid. Astfel am ajuns pe platformă. Aici şade un om cu fiica lui din Michigan, cunoştințe ale fratelui Arment, care este deja la Domnul. Ei au relatat despre ceea ce fratele Arment a văzut ca martor ocular în adunările din Mexic. El i-a dat fratelui Moore pardesiul, pentru că lui, care era din sud, ploaia îi era prea rece. Fiul meu Billy Paul venise la mine şi mi-a spus: „Tu trebuie să faci ceva. Acolo este o femeie mexicană cu copilul ei,

care a murit de azi dimineață.“ Nu erau destui oameni de ordine, ca s-o oprească. Ea s-a gîndit: „Dacă un bărbat orb şi-a primit vederea prin punerea mîinilor, şi copilul meu va reveni la viață prin punerea mîinilor.“ Ea era catolică; nimeni nu putea s-o oprească. Fratele Espinoza i-a spus, că nu vor mai fi împărțite bilete de ordine şi a rugat-o să aştepte pînă în seara următoare. Ea a răspuns: „Copilul meu este mort. Este mort de azi dimineață. Eu trebuie să ajung în rîndul de rugăciune!“ Ea a venit fără bilet de rugăciune. Erau cam 300 de oameni de ordine, dar ea totuşi a reuşit, strecurîndu-se. Ei îi era indiferent, cum va ajunge în față. Ea era cuprinsă de acest strigăt de disperare. Dumnezeu îi puse aceasta în inima ei. Dacă a fost posibil ca Dumnezeu să dăruiască lumina ochilor, atunci El poate să redea şi viața. Ea era în deznădejde. Ceva ardea în inima ei. O, voi oameni bolnavi. Fie ca un astfel de foc să existe în inima voastră numai pentru cîteva minute, atunci o să vedeți, ce se întîmplă! Acel Dumnezeu, care l-a vindecat pe acest bărbat şi pe Florence Nightingale, la fel alte zeci de mii, acest Dumnezeu poate orice! Dovezi de netăgăduit: morții au fost înviați, bolnavii au fost vindecați şi multe alte lucruri s-au întîmplat. Dacă El este Dumnezeu, înseamnă că poate orice! EL a fost ieri Dumnezeu, EL este azi Dumnezeu. Fie ca să vă cuprindă acest strigăt de disperare, atunci veți vedea ceva întîmplîndu-se.

Împinsă de această disperare interioară, ea a înaintat tot mai mult. Eu i-am spus fratelui Jack Moore: „Ea nu mă cunoaşte, ea nu m-a văzut niciodată, ea nu ştie care dintre noi de aici de pe platformă sînt eu.“ Ea nu ştia nici un cuvînt în engleză. De unde putea şti, cine este persoana? Eu i-am spus: „Du-te acolo şi roagă-te pentru copil, ca să fie mulțumită şi să poată merge mai departe, ca să se sfîrşeasacă deranjul.“ Dar ea s-a împins mai departe, deşi ei au încercat ca s-o oprească. Ea era decisă, ca să-şi croiască drumul. Ea nu s-a îngrijorat de felul cum s-o facă, ca să ajungă la predicator.

Nu ne aminteşte aceasta de Sunamită? Dar asta nu s-a întîmplat acum 3500 de ani, ci acum trei sau patru ani. Azi se poate întîmpla acelaşi lucru. Dacă ne cuprinde acest strigăt de disperare şi dragostea se uneşte cu credința, atunci ne îndreptăm spre linia frontului şi avem pretenția ca să trăim făgăduința lui Dumnezeu. Exact aşa este.

Eu m-am adresat predicatorului evanghelist. Mi-a părut rău de această femeie, dar nu am fost încă aşa de cuprins. Eu m-am gîndit: „Este suficient, dacă fratele Moore se roagă pentru ea.“ Dar în clipa următoare am văzut o vedenie. Eu am văzut cum un baby mic mexican, cu păr negru, fără dinți, îmi zîmbea. Imediat am spus: „O clipă vă rog!“ Strigătul ei de disperare a făcut ca Duhul Sfînt să-mi schimbe planul. În inima mea se întîmplase o schimbare. EL mi-a arătat acest copil şi a spus, că duhul se va întoarce. Eu am spus: „O clipă, vă rog, aduceți-mi acest copil.“ Femeia a venit aici udă, cu copilul mort învăluit într-o pătură cu dungi albastre. Ea căzuse jos cu crucifixul şi cu cununa de trandafiri în mînă, pentru a se ruga ‚Ave Maria'. Eu i-am spus: „Lasă asta, de asta nu este nevoie.“ Apoi s-a apropiat de mine şi a strigat: „Padre!“, ceea ce înseamnă ‚Tată'. Eu am spus: „Te rog să nu mai spui asta“, şi am întrebat-o: „Crezi tu?“ Traducătorul a întrebat-o în spaniolă dacă crede. „Da“, a fost răspunsul. Ea crede. El a întrebat-o de ce crede, la care ea a răspuns: „Dacă Dumnezeu poate să dăruiască lumina ochilor unui orb … “ Aici a început în mod deosebit strigătul de disperare în inima acestei mame care se ruga pentru copilul ei. Ea aflase, că ochii bărbatului orb au fost vindecați şi ştia, că Dumnezeu poate învia copilul ei. Strigăt de disperare! „Cine Mă caută din toată inima, Mă voi lăsa găsit şi îl voi asculta.“

Împărăția lui Dumnezeu suferă de năvală. Legea şi proorocii au fost pînă la Ioan. De atunci se predică Împărăția lui Dumnezeu şi cine dă năvală, va intra. Voi să nu stați doar aşa şi să spuneți: „Doamne, ia-mă de guler şi împinge-mă înăuntru“, ci voi să vă împingeți cu forța. Strigătul disperării decide între viață şi moarte.

Eu aş dori, să mai am puțin timp pentru o altă istorisire, pentru că chiar acum mă gîndesc la o fată, care a tot luat decizii noi. Eu i-am spus: „Soră, asta nu ajunge.“ Ea s-a ridicat şi a spus: „Acum totul e în ordine.“ Eu am spus: „Nu, nu, rămîi aici.“ Apoi a început să se roage şi a devenit tot mai tare şi mai

tare. După o clipă a început strigătul disperării şi ea strigă: „O Dumnezeule, salvează-mă!“

Tratamentele de dezalcolizare au rămas fără efect. Nimic nu-i mai putea ajuta. Ea mă privea cu ochi mari negrii. Lacrimile îi fugeau peste obraji şi ea a spus: „Cu mine s-a întîmplat ceva.“ Da, s-a întîmplat într-adevăr. Dar mai întîi a trebuit să ajungă în această prăbuşire interioară. Fie ca să ne cuprindă pe toți strigătul disperării. Este vorba despre viață şi moarte.

Dacă nu sînteți cu o inimă frîntă, nici să nu veniți în rîndul de rugăciune. Dar dacă există acest strigăt în voi, atunci veniți şi vedeți, ce se va întîmpla. Voi primiți după ce ați ajuns aici.

Să ne rugăm. Veniți cu strigătul disperării în inimă şi intrați cu năvală în Împărăția lui Dumnezeu, aşa veți deveni părtaşi.

Tatăl nostru ceresc, eu Te rog în Numele lui Isus, dă-ne har, Doamne. Lucrează în noi această prăbuşire, din care va ieşi strigătul disperării. O Doamne Dumnezeule! Dă-ne har, pentru aceasta, te rog. Fie ca oamenii să Te caute în această seară cu o rugăciune fierbinte în inimă. Noi ştim, că Tu eşti aici, Doamne. TU eşti acelaşi ieri, azi şi în veci.

Fie ca oamenii, care posedă semnul şi au trecut de la moarte la viață, care au fost transformați de la viața cea veche, lumească, la viață nouă, fie ca acei, care sînt bolnavi să-şi ia dovada în mînă şi să spună: „Eu sînt o proprietate răscumpărată a lui Dumnezeu. Eu sînt în Hristos, în El nu este boală. Eu sînt în Hristos, în El nu este păcat, eu sînt un creştin, în El nu este necredință. Eu resping tot ceea ce satana vrea să aducă asupra mea. Eu îmi iau dovada şi pretind răspunsul Lui.“ Sîngele a lucrat în ei, iar Dumnezeu le-a dat un însemn. „EL a fost rănit din pricina nelegiuirilor noastre, lovit din pricina păcatelor noastre … Pedeapsa a căzut asupra Lui, ca să avem pace, iar prin rănile Lui sîntem vindecați. Acum sînt în posesia semnului, că Dumnezeu m-a recunoscut ca fiind a Lui, o proprietate spălată în sîngele Domnului Isus. Eu țin dovada morții Lui în mîinile mele, pentru că El a înviat. Eu sînt a Lui, iar El este al meu. Eu mă duc înainte cu credință tare şi hotărîtă, că de azi Îl cred pe Dumnezeu şi primesc vindecarea mea. Eu am acceptat fiecare cerință, pentru că ultimele cuvinte care au venit peste buzele Lui, au fost acestea: ‚Vor pune mîinile peste cei bolnavi, şi se vor face bine.'„ Doamne, ajută-ne. Fie ca strigătul acesta din interiorul nostru să ne forțeze, pentru că eu mă rog în Numele lui Isus. Amin.

(Fratele Branham cîntă: „Eu pot, eu voi crede, eu cred acum …)

Voi credeți asta. Eu sînt decis. Prin harul lui Dumnezeu, eu sînt decis ca să nu mă opresc din rugăciune, pînă nu s-a întîmplat ceva cu mine. Eu vin acum, ca să se pună mîinile peste mine. Dumnezeu nu poate da greş niciodată. Eu cred, că Medicul cel Mare este acum aproape. Eu cred în Dumnezeul Cuvîntului inspirat. Eu cred în Dumnezeul, care a adus jertfa. Eu cred în semnul lui Dumnezeu, care ne-a curățat de orice păcat. Dovada, viața Lui proprie este aici în mijlocul nostru. „EU voi fi cu voi, chiar în voi, pînă la sfîrşitul lumii … Peste puțin timp lumea nu Mă va mai vedea, dar voi Mă veți vedea, pentru că voi fi în voi, pînă la sfîrşitul lumii.“ Credeți asta? Eu mă încred în El. Eu cred, că el o va face. Credeți şi voi aşa?

Acum, imediat după ce voi începe, voi vedea vedenii; vedenii minunate ale Domnului, în care sînt exprimate lucruri mari. Dacă încep cu aceasta, atunci am putea rămîne toată noaptea aici. Credeți cu adevărat? Amin! Eu cred din toată inima.

Doamna de acolo, care şede lîngă fratele Palmer, îmi este necunoscută. Ea vine din Georgia şi suferă de o boală feminină. Dacă crede, că Dumnezeu o vindecă, El o va face. Nu nu am văzut-o niciodată în viața mea, dar asta este boala ei. Eu nu ştiu, dacă ea a auzit mesajul şi mai înainte, dar eu am văzut-o deja cînd mai predicam. Crede numai şi vezi, dacă s-a întîmplat. Amin. Dacă puteți să credeți, atunci se va întîmpla. Doamna care şade acolo, are o suferință de spate. Ea suferă foarte mult. Numele ei este doamna Wisdom. Dacă crezi din toată inima, Isus Hristos te va vindeca. Niciodată în viața mea nu am văzut-o pe femeia aceasta. Dar ea şade acolo şi suferă de dureri. Ea este îmbrăcată într-o rochie galbenă. Aşa este? În ordine. Sîntem străini unul față de altul? Da! Bine, tu poți să te duci acasă sănătoasă. Isus Hristos te-a vindecat. Amin.

O altă femeie şade acolo, şi ea are dureri de spate. Ea are un fiu cu dureri de cap. Aşa este. Doamna Parker este numele ei. Dacă crezi din toată inima, atunci Isus Hristos vă va vindeca pe amîndouă. Amin. Şi noi sîntem străini unul față de altul. Aşa este. Amin! Crede numai din toată inima.

Aici este un bărbat în vîrstă. El vine din Michigan. El are probleme cu urechile. El aude glasuri. Are probleme spirituale. Tu crezi ce auzi, dar nu şti dacă este de la Dumnezeu sau ce este, ceea ce îți vorbeşte. Tu auzi sunete în urechi. Eu îți sînt complect străin. Dacă este adevărat, atunci ridică mîna ta. Aceste lucruri se întîmplă, dar ele nu te vor mai necăji niciodată. Isus Hristos te-a vindecat. Credeți în Medicul cel Mare?

Cu tine ar trebui să vorbesc în limba norvegiană, dar eu nu înțeleg norvegiana. Soră spune-i, ca el să meargă acasă prin credință, dacă vorbeşti limba lui. Spune-i, că durerea lui de cap îl va părăsi. Acum, voi ştiți, că eu nu-l cunosc. El a venit din Norvegia, ca să ne rugăm pentru el. Du-te înapoi ca un bărbat vindecat!

O, Isus Hristos este acelaşi ieri, azi şi în veci. Ce este? Este stîlpul de foc, Duhul Sfînt. Este însemnul, că Isus trăieşte. Atunci cînd Îl vedeau oamenii făcînd aceste lucruri, El le cunoştea gîndurile; pentru că El este Cuvîntul, iar Cuvîntul este mai tare ca o sabie cu două tăişuri şi un Judecător al gîndurilor şi mişcărilor inimii. Amin.

Eu am văzut ape mari înaintea mea, cînd a venit bărbatul acesta tînăr. El auzise şi citise dincolo o carte scrisă în limba norvegiană. El primise cunoştiința necesară. Cineva i-a vorbit. El mai are probleme, dar dacă crede din toată inima, Domnul Isus îl va vindeca. El a făcut un drum lung. Ca bărbat tînăr, el încearcă să intre înăuntru. Noi vom pune mîinile imediat peste el. Crezi tu? Amin! Ce minunat! Medicul cel Mare ne este aproape acum. Este sora Ungren sau cealaltă soră la pian? Te rog vino şi cîntă: „Medicul cel Mare ne este aproape, iubitul, scumpul Isus."

Eu doresc, ca oamenii care vin la rugăciune, să se rînduiască pe partea aceasta a coridorului. Frate Neville, te rog ai grijă de aceasta. Unde este fratele Capps, sau unul dintre frații care conduc cîntarea? Unde este fratele Ungren? Vă rog, să vină cineva ca să conducă cîntarea. Fiți cu toții în rugăciune.

Gîndiți-vă la strigătul disperării şi vedeți, ce fel de efect are ca rezultat. Un astfel de strigăt te face să treci oceanul şi vă aduce din celelalte state aici. Strigătul disperării va pune totul în mişcare. Un tată scump şi fiica lui, au încercat cu disperare ca să ajungă aici. Acum cîteva minute ei şedeau acolo, cînd Duhul Sfînt a pronunțat eliberarea, înainte de începerea serviciului divin.

(Fratele Branham cîntă: „Medicul cel Mare este aproape de noi …")

Fiți atenți, El vine! EL v-a vindecat deja. EL aduce Cuvîntul Său; EL îl confirmă. EL doreşte prezența Sa. Nimeni decît singurul Dumnezeu ar putea face aceste lucruri. Asta o ştiți. Este semnul lui Mesia, şi voi ştiți **că eu nu sînt Mesia.** EL este Acela. EL a dovedit totul aici. Acum ar trebui să ajungeți în starea aceasta de necesitate. Locul acesta ar trebui să fie pus duhovniceşte sub tensiune de curent şi să explodeze ca un butoi de muniție, care se aprinde. Desigur. Credința ar trebui să explodeze. Dragostea, prăbuşirea interioară şi strigătul disperării îi aduc pe oameni cu forța în Împărăția lui Dumnezeu, pentru ca ei să creadă din toată inima. Credeți acum cu toții?

Frate Tony, priveşte doar un moment încoace. Eu nu te-am văzut demult, dar tu eşti bolnav. Tu suferi de dizenterie. Aşa este. Asta se va opri şi te va părăsi. Eu am văzut cînd a intrat aici, că această boală îl urmăreşte. Nu există nimic ce ar putea fi ascuns înaintea lui Dumnezeu. Eu nu-l văzusem pe fratele Tony demult, dar aici mi s-a arătat ce boală are. Dar acum nu o mai are.

Noi vrem să ne aplecăm capetele noastre. Nici un ochi să nu rămînă deschis, nimeni să nu se uite împrejur. Lăsați-ne să fim toți în rugăciune. Billy Paul sau fratele Neville vor chema rîndul viitor, cînd va fi vremea. Fiecare să fie în rugăciune. Noi vom cere de la Dumnezeu după Cuvîntul Lui.

În rîndul din mijloc să se facă puțin loc, ca ceilalți să aibă loc de trecere. Fratele Neville îi va chema. Eu mă întreb, dacă sînt aici frați, care să se pună lîngă mine, să se roage împreună cu mine, prin punerea mîinilor, cu acei ce trec prin fața noastră. Voi frați-predicatori sînteți bine veniți, dacă vreți să

veniți aici lîngă mine. Aici nu este o lucrare izolată. Voi aveți acelaşi drept de a vă ruga pentru bolnavi, ca şi mine. Eu ştiu, că Duhul Sfînt este aici. Dacă cineva nu crede asta, înseamnă că ceva nu este în regulă. Lăsați-ne să-L credem acum cu toții din toată inima pe Dumnezeu, iar El ne va dărui, pentru ceea ce-L rugăm. Credeți acum şi nu vă îndoiți. Fiecare să se roage pentru aproapele său. Ce spune Biblia? „Mărturisiți-vă unii altora păcatele şi rugați-vă unii pentru alții …“ Voi oameni, care veniți în rîndul de rugăciune, imediat după ce vă ating mîinile, să păşiți bucuroşi înainte şi să-i mulțumiți lui Dumnezeu pentru vindecarea voastră. Fiți toți în rugăciune, în timp ce fratele Capps conduce cîntarea.

„Medicul cel Mare …“

Doamne, ajută-ne acum. Eu te rog pentru aceasta în Numele lui Isus Hristos, ca Duhul Sfînt să-l atingă pe fiecare. Ei să fie vindecați, în timp ce noi lucrăm prin ascultare, punînd mîinile peste cei bolnavi. Tu ai promis, că ei se vor vindeca. Noi credem asta, Tată, în Numele lui Isus.

Bine, fiți acum toți în rugăciune, în timp ce vom începe cu rîndul pentru rugăciune. Mai întîi ne rugăm pentru băiatul cel bolnav. Cîți cred, că Dumnezeu a făcut-o deja? Voi sînteți siguri în inima voastră, cu siguranța pecetluită, că Dumnezeu a ascultat rugămintea voastră, pentru că voi ascultați Cuvîntul Lui. S-a întîmplat. S-a isprăvit. Credeți-L din toată inima, pentru că este o lucrare isprăvită.

Fiți atenți, săptămîna viitoare, cînd vă întoarceți iarăşi, noi vom afla cu toții, ce s-a întîmplat. Eu cred, că atunci cînd ne vom întoarce dacă Domnul voieşte vom face rîndul pentru rugăciune, acolo în spațiul secundar. Eu cred, că ceva se desfăşoară. Ceasul este aproape. Eu mi-aş lua timp pentru fiecare în parte, pînă ce mi se arată ceva.

Dumnezeu să vă binecuvînteze pe toți. Noi sîntem aşa de bucuroşi, că ați fost aici. Sînteți cu toții hotărîți, aveți toți acest strigăt de disperare în voi? Ați trăit prăbuşirea? Strigătul de disperare, care l-ați avut pentru vindecarea voastră, s-a sfîrşit sau s-a revărsat în dragoste, credință şi încredere, că Dumnezeu va face tot ce a făgăduit? Dumnezeu o va face.

În seara aceasta sînt doi, trei oameni paralizați pe scaune. Eu, noi credem pentru ei, că şi ei vor fi vindecați. Ei vor fi sănătoşi. Credeți şi voi? Ei vor fi sănătoşi; trebuie să se întîmple, Dumnezeu a spus aşa. Noi venim cu strigătul de disperare şi credem acum, că se va întîmpla.

În adunări sînt cuprinse multe lucruri care sînt făcute pe rînd. Mai întîi vom încheia adunarea ca cei care trebuie să plece, să fie liberi să meargă. Acum este aproape ora 10. Acelora care trebuie să plece, le spunem, că a fost o bucurie, că v-am avut aici. Noi dorim să mai veniți. După rugăciune, acei care vor mai rămîne, să se aşeze, iar ceilalți să iese în linişte. După aceea vom avea cina. Voi sînteți invitați, să rămîneți cu noi. Dacă nu vă este posibil, atunci Dumnezeu să vă binecuvînteze. Rugați-vă pentru mine, şi eu mă voi ruga pentru voi. Nu uitați: țineți bine de însemn şi să fiți hotărîți, să intrați cu năvală în Împărăția lui Dumnezeu. Amin!

Lăsați-ne să cîntăm: „O ce dulce sună Numele lui Isus, o cum vindecă El toate durerile …“

Dați-vă unii altora mîinile şi spuneți: „Dumnezeu să te binecuvînteze fratele meu sau sora mea.“ Fiți sinceri şi în frică de Dumnezeu..În timpul adunărilor ne întindem mîinile unii altora ca prieteni creştini, ca frați şi surori. Dumnezeu să vă binecuvînteze pe toți.

(Fratele Branham dă tonul la: „Eu Îl iubesc, eu Îl iubesc“ şi „Dumnezeu cu noi, pînă ne vom revedea …“)

În această comunitate iubitoare a semnului lui Dumnezeu, a Duhului Sfînt, mă rog ca El să rămînă cu voi toți, pînă ne vom revedea. Harul lui Dumnezeu să fie cu voi şi să distrugă tot ce este muritor. EL vă va netezi cărarea, ca voi să-L aveți pe Isus tot timpul în fața voastră şi să rămîneți de neclintit.

Tată ceresc, noi Îți încredințăm slujba aceasta şi cea de azi dimineață. Pentru tot, ce a fost spus şi a fost făcut îți aducem numai Ție slavă. Noi Îți mulțumim şi Te lăudăm că ai salvat şi vindecat oameni şi ne-ai dăruit harul Tău cel Mare, după care ne este dor tuturor. Salvează-ne! Noi Îți mulțumim. Rămîi acum cu noi, pînă ne vom revedea. Întîmpină-ne la cină. Rămîi cu acei care sînt la volan şi merg acasă. Condu-i prin circulația aceasta de sărbătoare, să nu li se întîmple nimic şi nici o primejdie să

nu se apropie de ei. Noi Te rugăm în Numele lui Isus Hristos. Amin.

(Fratele Branham dă tonul încă o dată la: „O, ce dulce sună Numele lui Isus …“)

Acum, înainte de a vă aşeza, ne vom linişti pentru slujba cinei. Eşti acolo, frate Blair, predicatorul pe care l-am întîlnit nu demult în Arkansas? Eu am ştiut, dar nu am fost sigur. Tu ai încredinţat azi dimineaţă copilul tău Domnului. Nu te-am întîlnit şi în Hot Springs? Duhul Sfînt a descoperit ceva, ce urma să se întîmple. Aşa este? Bine. Eu chiar m-am gîndit şi m-am întrebat, dacă eşti fratele acela, fratele Blair. Eu doresc, ca tu să te rogi acum cu noi şi să-L rogi pe Dumnezeu, să ne curăţească şi să ne pregătească pentru cină.

(Rugăciunea fratelui Blair nu a fost tipărită.)

Acum puteţi să vă aşezaţi cu toţii. Sora de la orgă ştie, că înaintea cinei cîntăm cîntarea: „Este un izvor … “

Acum doresc ca fratele Neville să citească Cuvîntul înaintea cinei. Acum să vă reculegeţi în interiorul vostru. Aduceţi-vă aminte, Israelul a mîncat paştele în grabă, înaintea exodului. În timpul celor 40 de ani nu a fost nici un slab printre ei. Aici se află şi vindecare divină. Domnul să te binecuvînteze, frate Neville, în timp ce vei citi 1 Corinteni 11, 23-32:

> *„Căci am primit de la Domnul ce v-am învăţat; şi anume că, Domnul Isus, în noaptea în care a fost vîndut, a luat o pîne. Şi după ce a mulţumit lui Dumnezeu, a frînt-o, şi a zis: 'Luaţi, mîncaţi; acesta este trupul Meu, care se frînge pentru voi; să faceţi lucrul acesta spre pomenirea Mea.' Tot astfel, după cină, a luat paharul, şi a zis: 'Acest pahar este legămîntul cel nou în sîngele Meu; să faceţi lucrul acesta spre pomenirea Mea, oridecîte ori veţi bea din el.' Pentru că oridecîte ori mîncaţi din pîinea aceasta şi beţi din paharul acesta, vestiţi moartea Domnului, pînă va veni El. De aceea, oricine mănîncă pîinea aceasta sau bea paharul Domnului în chip nevrednic, va fi vinovat de sîngele Domnului. Fiecare să se cerceteze dar pe sine însuş, şi aşa să mănînce din pîinea aceasta şi să bea din paharul acesta. Căci cine mănîncă şi bea, îşi mănîncă şi bea osînda lui însuş, dacă nu deosebeşte trupul Domnului. Din pricina aceasta sînt între voi mulţi neputincioşi şi bolnavi, şi nu puţini dorm. Dacă ne-am judeca singuri, n-am fi judecaţi. Dar cînd sîntem judecaţi, sîntem pedepsiţi de Domnul, ca să nu fim osîndiţi odată cu lumea.“*

Eu ţin aici o pîine nedospită, care va fi frîntă, şi care simbolizează trupul Domnului Isus Hristos. Prin trupul Lui zdrobit, prin sîngele Lui, noi avem intrare în locul preasfînt.

Tatăl nostru ceresc. Pîinea aceasta a fost pregătită pentru a simboliza trupul rănit şi frînt. Fiecare din noi să simtă, în timp ce luăm parte, ca şi cum noi L-am fi rănit şi zdrobit. Dă-ne intrare la locul preasfînt, pentru ca să ne aflăm în viaţa aceasta şi în cea viitoare în prezenţa Ta. Noi vom fi uniţi cu Tine în veşnicie. Îngăduie-ne asta, Tată. Binecuvîntează această pîine pentru scopul prevăzut în Numele lui Isus. Amin.

Biblia spune: *„După ce a luat pîinea, a binecuvîntat-o şi a frînt-o, apoi a luat un pahar, l-a binecuvîntat şi a zis: 'Acesta este paharul Noului Legămînt în sîngele Meu, care a fost vărsat pentru voi.',„* Ruga noastră este ca Domnul să pună binecuvîntarea Lui peste această lucrare.

Doamne Isuse, eu ţin aici sîngele viţei, scos din sucul strugurilor. Tată, acest vin simbolizează sîngele scump care ne curăţă, pentru ca însemnul să vină peste noi. Eu Îţi mulţumesc pentru acest simbol. TU ai spus: *„Cine mănîncă trupul Meu şi bea sîngele Meu, are viaţă veşnică“*, şi Tu îl vei învia la sfîrşitul zilelor. Noi Îţi mulţumim pentru această făgăduinţă. Tată, noi Te rugăm să ne curăţeşti inimile noastre, ca să fim găsiţi vrednici prin credinţa noastră; pentru că noi ştim, că sîntem nevrednici, dar credinţa noastră nu poate da greş; pentru că noi sîntem pregătiţi, ca să acceptăm sîngele desăvîrşit a lui Isus Hristos. Îngăduie asta, Tată. Sfinţeşte vinul pentru scopul prevăzut. Fiecare persoană, care bea din vinul acesta şi mănîncă din această pîine, să fie întărit pentru călătoria care stă înaintea lui. Îngădui-o Doamne. Fie ca ei să fie sănătoşi şi tari, umpluţi cu Duhul Tău, pînă va veni Isus.